

รายงานการวิจัย

การเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษสู่ประชาคมอาเซียน
ของอาจารย์คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

**English Readiness Preparation to the Asian Community
of Teachers in the Faculty of Liberal Arts,
Rajamangala University of Technology Srivijaya**

ทรรศนีย์ คีรีศรี

Tassanee Kirisri

กัณทริน รักษ์สาคร

Kantarin Ruksakorn

ศักดิ์ชัย คีรีศรี

Sakchai Kirisri

คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

งบประมาณเงินรายได้ ประจำปี พ.ศ. 2558

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่สนับสนุนทุนวิจัย ในการ
ทำวิจัยครั้งนี้

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณคณาบดีคณะศิลปศาสตร์ ที่ให้คำแนะนำและให้การสนับสนุนใน
การทำวิจัยครั้งนี้ด้วยดีตลอดมา และ ขอขอบคุณ รศ. ดร. สุนันทา เลาหันทน์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
บ้านสมเด็จเจ้าพระยา ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เลิศวิทย์ ยอดล้า ที่กรุณาเป็นผู้ทรงวุฒิในการตรวจสอบเพื่อให้การวิจัยครั้งนี้
สมบูรณ์แบบที่สุด ขอขอบคุณอาจารย์คณะศิลปศาสตร์ทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการตอบ
แบบสอบถามครั้งนี้เป็นอย่างดียิ่ง

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ และเป็นแนวทางต่อการพัฒนา
ภาษาอังกฤษของอาจารย์ ของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย และ
บุคลากรในวงการศึกษอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดีต่อไป

ทรงศนิย์ คีรีศรี

กันทริน รัชสาคร

ศักดิ์ชัย คีรีศรี

คณะผู้วิจัย

การเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษสู่ประชาคมอาเซียนของอาจารย์

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

พรรณนีย์ ศิริศรี¹ กันทริน รักษ์สาคร² และศักดิ์ชัย ศิริศรี³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย คือ 1. เพื่อศึกษาการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษสู่ประชาคมอาเซียนของอาจารย์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย 2. เพื่อเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษและระหว่างเพศชายและเพศหญิง 3. เพื่อเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างเพศชายและเพศหญิง 4. เพื่อเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างอาจารย์ต่างสังกัดสาขา และ 5. เพื่อเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างอาจารย์ต่างสังกัดสาขา กลุ่มตัวอย่าง คือ อาจารย์ผู้สอน จำนวน 50 คน จาก 4 สาขาในคณะศิลปศาสตร์ คือ สาขาภาษาต่างประเทศ สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว สาขาคหกรรมศาสตร์ และสาขาศึกษาทั่วไป เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test แบบกลุ่มตัวอย่างมีความเป็นอิสระต่อกัน (Independent sample t-test) และ F-test

ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ในจำนวนอาจารย์ 50 คน อาจารย์ประเมินความสามารถในด้านภาษาอังกฤษของตนเองอยู่ในระดับดีมาก 2 คน คิดเป็นร้อยละ 4 ระดับดี จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 30 ระดับปานกลาง จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 32 และระดับอ่อน จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 26 และระดับอ่อนมาก จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 8 ตามลำดับ ในส่วนของพร้อมที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน อาจารย์จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 64 และไม่พร้อมจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 36

¹ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

² คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

³ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

2. การเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. การเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างอาจารย์ต่างสาขามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยอาจารย์สาขาภาษาต่างประเทศมีการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษแตกต่างจากอาจารย์สาขาอื่น

5. การเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างอาจารย์ต่างสาขาวิชามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยอาจารย์สาขาภาษาต่างประเทศมีการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการแตกต่างจากอาจารย์สาขาอื่น

คำสำคัญ: การเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ ประชาคมอาเซียน อาจารย์

**English Readiness Preparation to the ASEAN Community of Teachers
in the Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya**

Tassanee Kirisri¹, Kantarin Ruksakorn² and Sakchai Kirisri³

ABSTRACT

The purposes of this research were to study English readiness preparation to the ASEAN Community of teachers in the Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya, to compare the readiness of attitudes on English and that of process skills between males and females, and to compare the readiness of attitudes on English and that of process skills between different departments. Samples consisted of 50 teachers from Foreign Languages, Hotel and Tourism, Home Economics and General Education Departments. Instruments were questionnaires. Statistical formulas used to analyze the data were percentage, mean, the standard deviation (S.D.), Independent sample t-test and F-test.

The research findings indicated that

1. Among 50 teacher, 2 teachers or 4 % evaluated their abilities in English at a very good level; 15 teachers or 30% at a good level; 16 teachers or 32 % at a medium level; 13 teachers or 26% at a low level and 4 teachers or 8 % at a very low level, respectively. Concerning the readiness in using English for the ASEAN Community, 32 teachers or 64 % were ready while 18 teachers or 36 % were not ready.
2. There was no significant difference at .05 level of the readiness of attitudes on English between males and females.
3. There was no significant difference at .05 level of the readiness of process skills on English between males and females.

¹ Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla

² Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla

³ Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla

4. There was statistically significant difference of the readiness of attitudes on English among teachers in different departments at .05 level. Teachers in Foreign Languages Department had different attitude from those in other departments.

5. There was statistically significant difference of the readiness of process skills on English among teachers in different departments at .05 level. Teachers in Foreign Languages Department had different attitude from those in other departments.

Keywords: English Readiness Preparation, ASAEN Community, Teachers

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ณ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
สมมุติฐานการวิจัย	3
กรอบความคิดในการวิจัย	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
แนวคิดเกี่ยวกับเจตคติ	5
ความหมายของเจตคติ	5
องค์ประกอบของเจตคติ	6
เจตคติเกิดจากอะไร	6
ลักษณะของเจตคติ	7
การวัดเจตคติ	7
แนวคิดเกี่ยวกับทักษะ	8
ความหมายของทักษะ	8
ทักษะการสร้างปัญญา	8
การพัฒนาทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง	10
ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ	11
แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อม	12
องค์ประกอบสำคัญของความพร้อม	13

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
2	ความหมายของความพร้อมในการเรียน	13
	ประชาคมอาเซียน	14
	ความหมายและจุดประสงค์ของประชาคมอาเซียน	15
	ประเทศไทยกับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	16
	โอกาสและผลกระทบของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียนต่อประเทศไทย	16
	ประชาคมอาเซียนมีความสำคัญต่อพลเมืองไทยและพลเมืองโลกอย่างไร	16
	พลเมืองไทย ยังไม่พร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	19
	การเตรียมความพร้อมของพลเมืองไทยเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	20
	การเตรียมพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของประเทศไทย	20
	การท่องเที่ยวกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	21
	ภาษาอังกฤษกับประชาคมอาเซียน	21
	ความสำคัญของภาษาอังกฤษที่มีต่อการท่องเที่ยวในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	22
	7 อาชีพเสริมในกลุ่มอาเซียน	22
	ภาษาอังกฤษกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	23
	วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	26
	ทฤษฎีการเรียนรู้แบบผู้ใหญ่ (Adult Learning Theory)	27
	การเรียนรู้ด้วยตนเอง (self-directed learning (SDL)	27
	รูปแบบการรับผิดชอบของบุคคล (The Personal Responsibility Orientation)	28
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	28
3	วิธีดำเนินการวิจัย	30
	ประชากร	30
	กลุ่มตัวอย่าง	30
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	30
	การสร้างเครื่องมือ	30
	วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	31
	การวิเคราะห์ข้อมูล	31
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	31

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	33
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	47
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	47
ขอบเขตของการวิจัย	47
ตัวแปรที่ศึกษา	47
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	48
สมมุติฐานการวิจัย	48
สรุปผลการวิจัย	48
อภิปรายผล	49
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้	50
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	50
บรรณานุกรม	51
ภาคผนวก	53
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย	54

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไป	26
2	ความถี่ ร้อยละ ของการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ	28
3	การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและหญิง	32
4	การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างเพศ	35
5	การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างเพศ	35
6	การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างสาขา	35
7	การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างสาขา เป็นรายคู่	36
8	การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างสาขา	36
9	การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างสาขา เป็นรายคู่	37
10	การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษระหว่างสาขา โดยภาพรวม	37
11	การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษระหว่างสาขา โดยภาพรวมเป็นรายคู่	38

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปี 2015 หรือปี 2558 ประเทศต่าง ๆ ในอาเซียน 10 ประเทศ ได้แก่ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา จะรวมตัวกันเป็นประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ซึ่งหมายความว่า ประชาชนในแต่ละประเทศ จะต้องติดต่อสื่อสารกันในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี การท่องเที่ยว และอื่น ๆ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องการทำงานในประชาคมอาเซียน ดังกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 ที่บัญญัติว่า “The Working language of ASEAN shall be English” เมื่อเป็นเช่นนี้ในวงการศึกษาก็มีการตื่นตัว และเตรียมพร้อมกับการก้าวสู่ประชาคมอาเซียนเป็นอย่างมาก นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความคิดเห็นอย่างกว้างขวางในการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษของเยาวชน และคนทำงานในประเทศไทยโดยมุ่งเน้นว่าพลเมืองทุกคนในประเทศ ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพ (นพพร สโรบล, 2555)

อย่างไรก็ตาม การที่นักเรียน นักศึกษา และประชาชนในประเทศจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดีนั้น ผู้ที่มีบทบาทสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อเรื่องนี้ คือ ครูผู้สอนทั้งภาษาอังกฤษ และอาจารย์สาขาอื่นๆ โดยเฉพาะอาจารย์ในระดับอุดมศึกษา ซึ่งจะต้องยกระดับและพัฒนาตนเองก่อนเป็นอันดับแรก การเตรียมพร้อมเรื่องภาษาอังกฤษ จึงมีความจำเป็นอย่างมาก เมื่อกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” หมายความว่า ประชาชนพลเมืองใน 10 ประเทศอาเซียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษกันมากขึ้น นอกเหนือจากภาษาประจำชาติหรือภาษาประจำถิ่นของแต่ละชาติแต่ละชุมชนเอง ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่สองของชาวอาเซียนเคียงคู่ภาษาที่หนึ่งนั่นเอง ดังนั้น อันดับแรกที่ต้องคำนึงถึงและต้องเตรียมความพร้อม คือเรื่องภาษา ทุกคนต้องเรียนรู้และใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ (วิภารัตน์ สุวรรณสิงห์, 2556)

การปรับตัวด้านการเตรียมความพร้อมของอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา คือ ต้องพัฒนาศักยภาพของตนเองทางด้านการเรียนการสอน การทำวิจัย การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม สร้างคนให้เป็นคนรู้เท่าทันสถานการณ์ การสร้างความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่นที่ต่างวัฒนธรรมและเรียนรู้ประเทศเพื่อนบ้านทั้งในด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเพื่อให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างกัน พร้อมกับสร้างโอกาสเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ต้องเพิ่มทักษะทางด้านภาษาอังกฤษให้มากขึ้นให้สามารถสื่อสารได้เป็นอย่างดี

วันนี้ภาษาอังกฤษไม่ใช่เรื่องของใครคนใดคนหนึ่ง ไม่ใช่เรื่องเฉพาะคนที่มีโอกาส แต่ภาษาอังกฤษเป็นเรื่องของคนไทยทุกคนที่ต้องให้ความสำคัญเพื่อพัฒนาตัวเองในเรื่องทักษะให้พร้อมที่จะก้าวเข้าสู่อการเป็นประชาคมอาเซียน อันถือเป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องสามารถสื่อสารกับคนรอบข้างได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิผล

คณะผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิธีการพัฒนาความพร้อมด้านภาษาอังกฤษของอาจารย์ คณะศิลปศาสตร์ผู้ซึ่งมีบทบาทในการสอนให้กับนักศึกษาที่จะต้องออกไปเป็นพลเมืองอาเซียนในอนาคต และเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของวิธีการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษของอาจารย์ จำแนกตามเพศ และสาขาที่สังกัด เพื่อนำผลที่ได้เป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษแก่อาจารย์คณะศิลปศาสตร์ ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษสู่ประชาคมอาเซียนของอาจารย์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
2. เพื่อเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและเพศหญิง
3. เพื่อเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการด้านภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและเพศหญิง
4. เพื่อเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างอาจารย์ต่างสังกัดสาขา
5. เพื่อเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการด้านภาษาอังกฤษระหว่างอาจารย์ต่างสังกัดสาขา

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ อาจารย์ผู้สอนที่เป็นข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย และอาจารย์อัตราจ้างสอนรายเดือนทุกคน สังกัดคณะศิลปศาสตร์

กลุ่มตัวอย่าง คือ อาจารย์ผู้สอน คณะศิลปศาสตร์ จาก 4 สาขา คือ สาขาคหกรรมศาสตร์ สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว สาขาภาษาต่างประเทศ และสาขาศึกษาทั่วไป จำนวน 50 คน
 สุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

ตัวแปรอิสระ คือ เพศ และ สาขาของอาจารย์คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ตัวแปรตาม คือ การเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษสู่ประชาคมอาเซียน

-ด้านภาษาอังกฤษสู่ประชาคมอาเซียน

-ด้านเจตคติและทักษะกระบวนการ

นิยามศัพท์เฉพาะ

การเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษ และด้านทักษะกระบวนการด้านภาษาอังกฤษ ของอาจารย์คณะศิลปศาสตร์ ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประชาคมอาเซียน หมายถึง ประเทศต่าง ๆ ในอาเซียน 10 ประเทศ ได้แก่ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา

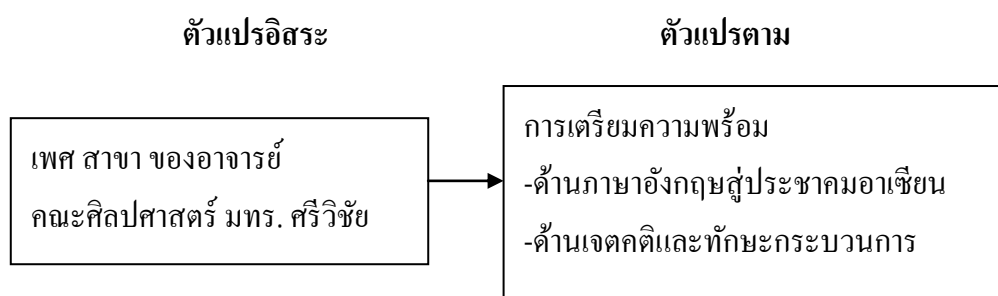
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้แนวทางสำหรับจัดโครงการระยะยาวเพื่อพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษแก่อาจารย์ผู้สอนในคณะศิลปศาสตร์ และคณะอื่นๆ ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
2. เป็นแนวทางให้มหาวิทยาลัยได้จัดงบประมาณ เพื่อจัดซื้อและเพิ่มช่องทางในการอำนวยความสะดวกให้อาจารย์ได้พัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษให้เพียงพอกับความต้องการ

สมมุติฐานการวิจัย

1. การเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษเพศชายและเพศหญิง มีความแตกต่างกัน
2. การเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการด้านภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกัน
3. การเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างอาจารย์ต่างสังกัดสาขา มีความแตกต่างกัน
4. การเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการด้านภาษาอังกฤษระหว่างอาจารย์ต่างสังกัดสาขา มีความแตกต่างกัน

กรอบความคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไว้ดังนี้

- แนวคิดเกี่ยวกับเจตคติ
- แนวคิดเกี่ยวกับทักษะ
- แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อม
- ความหมายของความพร้อมในการเรียน
- ประชาคมอาเซียน
- ภาษาอังกฤษกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน
- วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
- ทฤษฎีการเรียนรู้แบบผู้ใหญ่ (Adult Learning Theory)
- การเรียนรู้ด้วยตนเอง (self-directed learning (SDL))
- รูปแบบการรับผิดชอบของบุคคล (The Personal Responsibility Orientation)
- งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับเจตคติ

ความหมายของเจตคติ

เจตคติมาจากคำในภาษาอังกฤษว่า Attitude เดิมที่เรามักใช้คำว่าทัศนคติแต่ปัจจุบันเราใช้คำว่าเจตคติแทนมีผู้ให้ความหมายของคำว่าเจตคติหลายท่านดังสรุปคือ

เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกที่คนเรามีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือหลายสิ่ง ในลักษณะที่เป็นอัตวิสัย (Subjective) อันเป็นพื้นฐานเบื้องต้น หรือการแสดงออกที่เรียกว่า พฤติกรรม

เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก หรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อบุคคล วัตถุสิ่งของ หรือสถานการณ์ต่างๆ ความรู้สึก หรือท่าทีจะเป็นไปในทำนองที่พึงพอใจ หรือไม่พอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้

เจตคติ หมายถึง สภาพความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกเชิงประเมินที่มีต่อสิ่งต่างๆ เช่น วัตถุ สถานการณ์ ความคิด ผู้คน เป็นต้น ซึ่งเจตคติทำให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งนั้น ในลักษณะเฉพาะตัวตามทิศทางของทัศนคติที่มีอยู่

“เจตคติ” คือ สภาพความรู้สึกทางด้านจิตใจที่เกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ของบุคคลอันเป็นผลทำให้เกิดมีท่าทีหรือมีความคิด เห็นรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ เห็นหรือไม่เห็นด้วย เจตคติมี 2 ประเภทคือ เจตคติทั่วไป เจตคติเฉพาะอย่าง

องค์ประกอบของเจตคติ

องค์ประกอบของเจตคติที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. การรู้ (Cognition) ประกอบด้วยความเชื่อของบุคคลที่มีต่อเป้าหมาย เจตคติ เช่น ทศนคติต่อลัทธิคอมมิวนิสต์ สิ่งสำคัญขององค์ประกอบนี้ก็คือ จะประกอบด้วยความเชื่อที่ได้ประเมินค่าแล้วว่าน่าเชื่อถือหรือไม่น่าเชื่อถือ ดีหรือไม่ดี และยังรวมไปถึง ความเชื่อในใจว่าควรจะมีปฏิกิริยาตอบโต้อย่างไรต่อเป้าหมายทศนคตินั้นจึงจะเหมาะสมที่สุด ดังนั้น การรู้และแนวโน้มพฤติกรรมจึงมีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด

2. ความรู้สึก (Feeling) หมายถึง อารมณ์ที่มีต่อเป้าหมาย เจตคติ นั้น เป้าหมายจะถูกมองด้วยอารมณ์ชอบหรือไม่ชอบ ถูกใจหรือไม่ถูกใจ ส่วนประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึกนี้เองที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกดีดั่งยึดมั่น ซึ่งอาจกระตุ้นให้มีปฏิกิริยาตอบโต้ได้ หากมีสิ่งขัดกับความรู้สึกมากระทบ

3. แนวโน้มพฤติกรรม (Action tendency) หมายถึง ความพร้อมที่จะมีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับเจตคติ ถ้าบุคคลมีเจตคติที่ดีต่อเป้าหมาย เขาจะมีความพร้อมที่จะมีพฤติกรรมช่วยเหลือหรือสนับสนุนเป้าหมายนั้น ถ้าบุคคลมีเจตคติในทางลบต่อเป้าหมาย เขาก็จะมีความพร้อมที่จะมีพฤติกรรมทำลาย หรือทำร้าย เป้าหมายนั้นเช่นกัน

เจตคติเกิดจากอะไร

เจตคติเกิดจากการเรียนรู้ของบุคคล ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด หากแต่จะชอบหรือไม่ชอบสิ่งใดต้องภายหลัง เมื่อตนเองได้มีประสบการณ์ในสิ่งนั้น ๆ แล้ว ดังนั้น จึงพอสรุปได้ว่าเจตคติเกิดขึ้นจากเรื่องต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. การรวบรวมความคิดอันเกิดจากประสบการณ์หลาย ๆ อย่าง
2. เกิดจากความรู้สึกที่ร่ายพึมพำ
3. เกิดจากการเห็นตามคนอื่น

ลักษณะของเจตคติ

ลักษณะสำคัญของเจตคติมี 4 ประการ คือ

1. เจตคติ เป็นสภาวะก่อนที่พฤติกรรมได้ตอบ (Predisposition to respond) ต่อเหตุการณ์หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะหรือจะเรียกว่าสภาวะพร้อมที่จะมีพฤติกรรมจริง
2. เจตคติ จะมีความคงตัวอยู่ในช่วงระยะเวลา (Persistence overtime) แต่ไม่ได้หมายความว่า จะไม่มีการเปลี่ยนแปลง
3. เจตคติ เป็นตัวแปรหนึ่งนำไปสู่ความสอดคล้องระหว่าง พฤติกรรม ความรู้สึกนึกคิดไม่ จะเป็นการแสดงออกโดยวาจา หรือการแสดงความรู้สึก ตลอดจนการที่จะต้องเผชิญหรือ หลีกเลี่ยงต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
4. เจตคติ มีคุณสมบัติของแรงจูงใจ ในอันที่จะทำให้บุคคลประเมินผลหรือเลือกสิ่งใดสิ่ง หนึ่ง ซึ่งหมายความว่าไปถึงการกำหนดทิศทางของพฤติกรรมจริงด้วย

การวัดเจตคติ

การวัดเจตคติเป็นเรื่องละเอียดอ่อนและซับซ้อน ต้องอาศัยการตอบสนองออกมาเป็น ถ้อยคำภาษา หรือพฤติกรรมภายนอก เจตคติเป็นกิริยาท่าที่รวม ๆ ของบุคคลที่เกิดจากความพร้อม หรือความโน้มเอียงของจิตใจ ซึ่งแสดงออกต่อสิ่งเร้าหนึ่ง ๆ การวัดเจตคติอาจทำได้หลายวิธี เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ แบบสอบถาม การรายงานตนเอง การสร้างจินตนาการ การวัดทางเสรีภาพ

เจตคตินับว่าเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการทำงานอย่างหนึ่ง นอกจากความพร้อมและ การจูงใจ บุคคลที่มีเจตคติที่ดีต่อการทำงานจะช่วยให้ทำงานได้ผลทั้งนี้เพราะเจตคติเป็นต้นกำเนิด ของความคิดและการแสดงการกระทำออกมานั่นเอง

กล่าวโดยสรุป เจตคติ เป็นลักษณะทางจิตของบุคคลที่เป็นแรงขับแรงจูงใจของ บุคคล แสดงพฤติกรรมที่จะแสดงออกไปในทางต่อต้านหรือสนับสนุน ต่อสิ่งนั้นหรือสถานการณ์ นั้น ถ้าทราบเจตคติของบุคคลใดที่สามารถทำนายพฤติกรรมของบุคคลนั้นได้ โดยปกติคนเรามัก แสดงพฤติกรรมในทิศทางที่สอดคล้องกับเจตคติที่มีอยู่ (เดอนใจ ทองดี, 2549)

แนวคิดเกี่ยวกับทักษะ

คำว่า ทักษะ (Skill) หมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมที่แสดงออกให้เห็นถึงความคล่องแคล่ว ความชำนาญและถูกต้องชัดเจน หรือความชำนาญเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2552 อธิบายว่า ทักษะ หมายถึง ความชำนาญ มาจากคำภาษาอังกฤษว่า skill นอกจากนี้ คณะกรรมการจัดทำพจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ร่วมสมัย ยังได้ขยายความของคำว่า ทักษะ (skill) มากขึ้นว่าหมายถึง ความชำนาญหรือความสามารถในการกระทำหรือการปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นทักษะด้านร่างกาย สติปัญญา หรือสังคม ที่เกิดขึ้นจากการฝึกฝน หรือการกระทำบ่อย ๆ เช่น คุรุมีทักษะการใช้คำถาม การนำเข้าสู่บทเรียน การใช้สื่อการสอน นักเรียนมีทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน การคิดคำนวณ หรือทักษะทางสังคม ทักษะที่จะทำให้นักลปประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิตและการทำงาน

(<http://www.royin.go.th/?knowledges=%E0%B8%97%E0%B8%B1%E0%B8%81%E0%B8%A9%E0%B8%B0-%E0%B9%91%E0%B9%99-%E0%B8%A1%E0%B8%B5%E0%B8%99%E0%B8%B2%E0%B8%84%E0%B8%A1-%E0%B9%92%E0%B9%95%E0%B9%95%E0%B9%97>)

ความหมายของทักษะ

คำว่า ทักษะ (Skill) หมายถึง ความชัดเจน และความชำนาญในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งบุคคลสามารถสร้างขึ้นได้จากการเรียนรู้ ได้แก่ ทักษะการอาชีพ การกีฬา การทำงานร่วมกับผู้อื่น การอ่าน การสอน การจัดการ ทักษะทางคณิตศาสตร์ ทักษะทางภาษา ทักษะทางการใช้เทคโนโลยี ฯลฯ ซึ่งเป็นทักษะภายนอกที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน จากการกระทำ หรือจากการปฏิบัติ ซึ่งทักษะดังกล่าว นั้นเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตที่จะทำให้ผู้มีทักษะเหล่านั้น มีชีวิตที่ดีสามารถดำรงชีพอยู่ในสังคมได้ โดยมีโอกาสที่ดีกว่าผู้ไม่มีทักษะดังกล่าว

(<http://th49.ilovetranslation.com/2qQAbL19vgX=d/>)

ทักษะการสร้างปัญญา

ทักษะการสร้างปัญญาให้กับผู้เรียน เพื่อนำไปสู่การแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มี 10 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ทักษะการสังเกต คือ การสังเกตสิ่งที่เราเห็น สิ่งแวดล้อม หรือสิ่งที่เราจะศึกษา โดยสังเกตเกี่ยวกับแหล่งที่มา ความเหมือน ความแตกต่าง สาเหตุของความแตกต่าง

ประโยชน์ และผลกระทบ วิธีฝึกการสังเกต คือ การฝึกสมาธิ เพื่อให้มีสติ และทำให้เกิดปัญญา มีโลกทรรศน์ มีวิคิด

ขั้นตอนที่ 2 ทักษะการบันทึก คือ การบันทึกสิ่งที่จะต้องจำหรือต้องศึกษา มีหลายวิธี ได้แก่ การทำสรุปย่อ การเขียนเค้าโครงเรื่อง การขีดเส้นใต้ การเขียนแผนภูมิ การทำเป็นแผนภาพ หรือ ทำเป็นตาราง เป็นต้น วิธีฝึกการบันทึก คือ การบันทึกทุกครั้งที่มีการสังเกต มีการฟัง หรือมีการอ่าน เป็นการพัฒนาปัญญา

ขั้นตอนที่ 3 ทักษะการนำเสนอ คือ การทำความเข้าใจในเรื่องที่จะนำเสนอให้ผู้อื่นรับรู้ได้ โดยจดจำในสิ่งที่จะนำเสนอออกมาอย่างเป็นระบบ ซึ่งสามารถทำได้หลายรูปแบบ เช่น การทำรายงานเป็นรูปเล่ม การรายงานปากเปล่า การรายงานด้วยเทคโนโลยี เป็นต้น วิธีฝึกการนำเสนอ คือ การฝึกตามหลักการของการนำเสนอในรูปแบบต่าง ๆ ดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ จนสามารถนำเสนอ ได้ดีซึ่งเป็นการพัฒนาปัญญา

ขั้นตอนที่ 4 ทักษะการฟัง คือ การจับประเด็นสำคัญของผู้พูด สามารถตั้งคำถามเรื่องที่ฟังได้ รู้จุดประสงค์ในการฟัง ผู้เรียนจะต้องค้นหาเรื่องสำคัญในการฟังให้ได้ วิธีฝึกการฟัง คือ การทำเค้าโครงเรื่องที่ฟัง จดบันทึกความคิดหลัก หรือถ้อยคำสำคัญลงในกระดาษบันทึกที่เตรียมไว้ อาจตั้งคำถามในใจ เช่น ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไร เพราะเหตุใด อย่างไร เพราะจะทำให้การฟังมีความหมายและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ขั้นตอนที่ 5 ทักษะการถาม คือ การถามเรื่องสำคัญ ๆ การตั้งคำถามสั้น ๆ เพื่อนำคำตอบมาเชื่อมต่อให้สัมพันธ์กับสิ่งที่เรารู้แล้วมาเป็นหลักฐานสำหรับประเด็นที่กล่าวถึง สิ่งที่ทำให้เราฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือ การถามเกี่ยวกับตัวเราเอง การฝึกถาม-ตอบ เป็นการฝึกการใช้เหตุผล วิเคราะห์ สังเคราะห์ ทำให้เข้าใจในเรื่องนั้น ๆ อย่างชัดเจน ถ้าเราฟังโดยไม่ถาม-ตอบ ก็จะเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ ไม่ชัดเจน

ขั้นตอนที่ 6 ทักษะการตั้งสมมติฐานและตั้งคำถาม คือ การตั้งสมมติฐาน และตั้งคำถามสิ่งที่เรารู้ไปแล้วได้ว่า คืออะไร มีประโยชน์อย่างไร ทำอย่างไรจึงจะสำเร็จได้ การฝึกตั้งคำถาม ที่มีคุณค่าและมีความสำคัญ ทำให้อยากได้คำตอบ

ขั้นตอนที่ 7 ทักษะการค้นหาคำตอบจากแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ เช่น จากหนังสือ อินเทอร์เน็ต คุยกับคนแก่แล้วแต่ธรรมชาติของคำถาม การค้นหาคำตอบต่อคำถามที่สำคัญจะสนุก และทำให้ได้ความรู้มาก บางคำถามหาคำตอบทุกวิถีทางแล้วไม่พบ ต้องหาคำตอบต่อไปด้วยการวิจัย

ขั้นตอนที่ 8 ทักษะการทำวิจัยสร้างความรู้ การวิจัยเพื่อหาคำตอบเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ทุกระดับ การวิจัยจะทำให้ค้นพบความรู้ใหม่ ทำให้เกิดความภูมิใจ สนุก และมีประโยชน์มาก

ขั้นตอนที่ 9 ทักษะการเชื่อมโยงบูรณาการ คือ การเชื่อมโยงเรื่องที่เรียนรู้อย่างเห็นภาพรวมทั้งหมด มองเห็นความงดงาม มองให้เห็นตัวเอง ไม่ควรให้ความรู้นั้นแยกออกเป็นส่วน ๆ

ขั้นตอนที่ 10 ทักษะการเขียนเรียบเรียง คือ การเรียบเรียงความคิดให้ประณีตขึ้น โดยการค้นคว้า หาหลักฐานอ้างอิงความรู้ให้ถี่ถ้วน แม่นยำขึ้นการเรียบเรียงทางวิชาการจึงเป็นการพัฒนาปัญญาอย่างสำคัญ และเป็นประโยชน์ในการเรียนรู้ของผู้อื่นในวงกว้างออกไป

การพัฒนาทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง (กรมสามัญศึกษา, 2545, หน้า 12-20)

การศึกษาหาความรู้มีขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประเด็นค้นคว้า ประกอบด้วย

- 1.1 การตั้งประเด็นค้นคว้า
- 1.2 การกำหนดขอบเขตของประเด็นค้นคว้า
- 1.3 การอธิบายประเด็นค้นคว้าซึ่งเป็นการนำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นค้นคว้า
- 1.4 การแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นค้นคว้า

2. การคาดคะเน ประกอบด้วย

- 2.1 การตั้งประเด็นคาดคะเน
- 2.2 การอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นคาดคะเนผล
- 2.3 การแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นคาดคะเนผล

3. การกำหนดวิธีการค้นคว้าและการดำเนินการ ประกอบด้วย

- 3.1 จำแนกวิธีการค้นคว้า คือ การระบุแนวทางต่าง ๆ
- 3.2 เลือกวิธีการค้นคว้าพร้อมระบุเหตุผล
- 3.3 วางแผนค้นคว้าตามแนวทางที่ได้แสดงขั้นตอนการดำเนินการค้นคว้า
- 3.4 การคาดคะเนสิ่งที่จะเป็นอุปสรรคในการค้นคว้า
- 3.5 ดำเนินการค้นคว้า

4. การวิเคราะห์ผลการค้นคว้า ประกอบด้วย

- 4.1 การจำแนก จัดกลุ่ม และจัดลำดับข้อมูล
- 4.2 การพิจารณาองค์ประกอบและความสัมพันธ์ของข้อมูล โดยจัดลำดับความสำคัญ

5. การสรุปผลการค้นคว้า ประกอบด้วย

- 5.1 การสังเคราะห์ข้อมูล คือ การเรียบเรียงข้อมูลที่ค้นพบจากการค้นคว้าและสรุปเป็นประเด็น

5.2 การอภิปรายผลการค้นคว้า คือ การแสดงความเห็นอย่างมีเหตุผล เกี่ยวกับประเด็น ที่พบจากการค้นคว้า พร้อมทั้งแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของข้อมูลที่ค้นพบ ที่สามารถเรียบเรียงไปถึงประเด็นค้นคว้าใหม่

5.3 การสรุปกระบวนการในการค้นคว้า คือ การระบุขั้นตอนหลักของกระบวนการค้นคว้า

5.4 การประเมินกระบวนการที่ใช้ในการค้นคว้า คือ การวิเคราะห์ จุดอ่อน จุดแข็ง และแนวทางแก้ไขกระบวนการค้นคว้าที่กำหนดในการประเมินทักษะการแสวงหาความรู้

(http://www.bangkapi.ac.th/MediaOnLine/weerawanWMD/unit7_part17.htm)

ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ

ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการนำ ภาษาอังกฤษมาใช้ได้แก่ การพูด การอ่าน การเขียน และการฟัง ซึ่งแบ่งความสามารถของทักษะเป็น 5 ระดับ ได้แก่ ระดับที่ 1 บุคคลสามารถใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ เพื่อสื่อสารเข้าใจได้ในเบื้องต้น ระดับที่ 2 บุคคลสามารถทำความเข้าใจสาระสำคัญของเนื้อหาต่างๆ ได้ระดับที่ 3 บุคคล สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสัมพันธ์ได้อย่างถูกต้องหลัก ไวยากรณ์ระดับที่ 4 บุคคลสามารถเข้าใจสำนวนในรูปแบบ ต่างๆ ประยุกต์ใช้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมและระดับที่ 5 บุคคลมีความเชี่ยวชาญในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างลึกซึ้งในเชิงเนื้อหาใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา สามารถประยุกต์ไวยากรณ์ทุกรูปแบบได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องและสละสลวย ตลอด จนเชี่ยวชาญศัพท์เฉพาะทางในสาขาวิชาของตนอย่างลึกซึ้ง (บุญมาศ แสงเงิน, 2554) ด้วยเหตุนี้การสอนภาษาอังกฤษ ทุกระดับการศึกษาในยุคปัจจุบัน จึงควรมีเป้าหมายให้ผู้เรียน สามารถมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารได้ อย่างถูกต้องเหมาะสม สามารถแข่งขันกับผู้อื่นในตลาดงานแรงงานที่นับวันจะทวีความเข้มข้นมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะ อย่างยิ่งในระดับอุดมศึกษา บัณฑิตที่จะสำเร็จการศึกษาต้อง มีความพร้อมและมีคุณภาพในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่ ทัดเทียมกับบัณฑิตในประเทศอื่นๆ เพราะความสามารถในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทยยุคศหัสวรรษใหม่ จะต้องเป็นความสามารถพื้นฐานที่จำเป็นในการดำเนินชีวิต และการประกอบอาชีพ มิใช่เป็นเพียงความสามารถพิเศษ ดังเช่นแต่ก่อนอีกต่อไป

(http://www.bu.ac.th/knowledgecenter/executive_journal/jan_june_14/pdf/aw09.pdf)

แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อม

ความหมายของความพร้อม

คำว่า “พร้อม” ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความไว้ว่า เป็นคำวิเศษณ์ที่มีความหมายว่า ครบถ้วน ส่วนคำว่า “ความพร้อม” เป็นคำนามซึ่งจะมีความหมายว่า ความครบครันหรือมีทุกอย่างครบแล้ว ดังนั้น หากจะแปลความหมายของความพร้อมในการปฏิบัติ หน้าที่อย่างตรงไปตรงมาแล้ว ก็น่าจะมีความหมายว่า สภาพที่มีทุกสิ่งทุกอย่างครบครันที่จะไป ปฏิบัติหน้าที่ได้ เฮอร์เชย์และบลันชาร์ด(Hersey and Blanchard) (อ้างใน www.thaiedresearch.org) ซึ่งมีองค์ประกอบหลักอยู่ 2 ด้าน คือ ด้านความสามารถ (ability) ประกอบด้วย ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และประสบการณ์ ส่วนอีกด้าน คือ ความเต็มใจ (willingness) ประกอบด้วย การให้คำมั่นสัญญา หรือความผูกพัน แรงจูงใจในการทำงาน และความมั่นคง

(<http://scdc.hu.ac.th/document/%E0%B8%9E%E0%B8%B5%E0%B9%88%E0%B8%99%E0%B8%B0%E0%B8%A7%E0%B8%B4%E0%B8%88%E0%B8%B1%E0%B8%A2/%E0%B8%9A%E0%B8%97%E0%B8%97%E0%B8%B5%E0%B9%88%20%20%E0%B9%80%E0%B8%AD%E0%B8%81%E0%B8%AA%E0%B8%B2%E0%B8%A3.pdf>)

ความพร้อม คือ สภาพที่บุคคลพร้อมด้วยประการทั้งปวงที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด ในการเรียนรู้ความพร้อม หมายถึง สภาพที่บุคคลพร้อมที่จะเรียน ซึ่งประกอบไปด้วยความพร้อมทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ถึงระดับที่จะปฏิบัติงานได้บวกกับความรู้พื้นฐาน

ความพร้อม หมายถึง สภาพของบุคคลที่มีวุฒิภาวะ แรงจูงใจ และประสบการณ์เดิมสูงพอที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้โดยสะดวก

ความพร้อมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของการเรียนรู้ องค์ประกอบของความพร้อมมี 2 ประการ คือ 1. องค์ประกอบภายในผู้เรียน ได้แก่ วุฒิภาวะและประสบการณ์เดิม 2. องค์ประกอบภายนอกผู้เรียน

องค์ประกอบสำคัญของความพร้อม

ความพร้อมซึ่งเป็นขั้นหนึ่งของลำดับขั้นการเรียนรู้ ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญอีก 3 สิ่ง คือ วุฒิภาวะ ประสบการณ์เดิม และแรงจูงใจ

1. วุฒิภาวะ หมายถึง สภาพของบุคคลที่มีความสามารถในอันที่จะทำอะไรได้เองตามธรรมชาติ โดยที่ความสามารถนั้นไม่ได้เกิดจากการฝึกฝนหรือการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม วุฒิภาวะของบุคคล แสดงออกได้ทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

2. ประสบการณ์เดิม การเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ต้องอาศัยประสบการณ์เดิม ครูหรือผู้ถ่ายทอดวิชาจึงมักใช้เป็นแนวทางในการเตรียมเนื้อหาบทเรียนให้เรียงตามลำดับจากง่ายไปหายากให้เหมาะแก่การเรียนรู้ได้ การมีประสบการณ์เดิมมีผลต่อการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ทางจิตวิทยาเรียกว่าเกิด “การถ่ายโยงการเรียนรู้” ทักษะเดิม ความรู้เดิม เป็นพื้นฐานทำให้เกิดความพร้อมในการเรียน

3. แรงจูงใจ เป็นความเต็มใจหรือความใคร่ที่จะเรียนรู้ การสร้างแรงจูงใจที่ดี คือ การสนองความต้องการของผู้เรียน เด็ก ๆ มักต้องการให้คนอื่นยอมรับ ต้องการความเอาใจใส่และต้องการความสำเร็จ สิ่งเหล่านี้จึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความพร้อม

(<http://www.gallerymarche.com/index.php?lay=show&ac=article&Id=538623684>)

ความพร้อม หมายถึง สภาพของบุคคลที่มีวุฒิภาวะ แรงจูงใจ และประสบการณ์เดิมสูงพอที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้โดยสะดวก

(<http://www.gallerymarche.com/index.php?lay=show&ac=article&Id=538623684>)

ความพร้อม คือ สภาพที่บุคคลพร้อมด้วยประการทั้งปวงที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด ในการเรียนรู้ความพร้อม หมายถึง สภาพที่บุคคลพร้อมที่จะเรียน ซึ่งประกอบไปด้วยความพร้อมทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ถึงระดับที่จะปฏิบัติงานได้บวกกับความรู้พื้นฐาน ความพร้อมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของการเรียนรู้ องค์ประกอบของความพร้อมมี 2 ประการ คือ (<http://amonrat2535047.blogspot.com/2012/01/2-1.html>)

ความหมายของความพร้อมในการเรียน

ชาญชัย อินทรประวัติ (2550) ได้ให้ความหมายของความพร้อมในการเรียน หมายถึง สภาพะทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสติปัญญาของผู้เรียนที่เอื้อให้ผู้เรียนสามารถเกิดการเรียนรู้ได้ดี ความพร้อมเกิดขึ้นได้สองทางคือ ความพร้อมที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติอันเนื่องมาจากการพัฒนาการของบุคคล และเกิดขึ้นเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงชั่วคราวของบุคคลนั้นอันเนื่องมาจากการกระทำของตนเองหรือสภาวะแวดล้อม (<http://www.sut.ac.th/tedu/article/psychology.htm>)

1. องค์ประกอบภายในผู้เรียน ได้แก่ วุฒิภาวะและประสบการณ์เดิม

2. องค์ประกอบภายนอกผู้เรียน

จากความหมายของความพร้อมที่นำเสนอมาข้างต้นสรุปได้ว่า ความพร้อมคือสภาวะที่บุคคลพร้อมที่จะกระทำสิ่งใด ๆ และความพร้อมเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้

ประชาคมอาเซียน

คำว่า “ประชาคม” ถูกใช้เรียกกระบวนการสร้างสัมพันธ์ในอาเซียนมาแต่แรกเริ่ม เมื่อมาถึงวันนี้อาเซียนปรับแนวทางมามุ่งสร้างทั้งรัฐและประชาชนพลเมืองของทั้ง 10 ประเทศ ให้หล่อหลอมความคิดร่วมกัน ใช้ชีวิตอยู่ร่วมภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วยกันดูว่าจะรวมทั้ง 10 ประเทศให้เป็นเกือบเหมือนประเทศเดียวกัน ในข้อเท็จจริงแล้วทุกประเทศยังคงเป็นประเทศเอกราชเช่นเดิม ดูแลบริหารปกครองประชาชนพลเมืองของตนเป็นสังคมประเทศตามเดิม แต่อาเซียนต้องการให้ทั้ง 10 ประเทศคิดร่วมกันใหม่ว่าให้เราทั้งหมดหลอมรวมวิถีการดำเนินชีวิตทุกมิติให้เป็น 10 ประเทศร่วมชะตากรรมเดียวกันเป็นหนึ่งประชาคม เรียกความสัมพันธ์ในภาพรวมทั้งหมดนี้ว่าเป็น “ประชาคมอาเซียน” แม้ว่าแต่ละประเทศยังแยกอยู่เป็นประเทศๆ ไป แต่ความรู้สึกนึกคิดและแนวนโยบายการปฏิสัมพันธ์กันในภูมิภาคให้ถือว่าทั้ง 10 ประเทศสมาชิกอาเซียนรวมกันเป็น “หนึ่งประชาคม” เรียกว่า “ประชาคมอาเซียน” ให้พวกเราทุกคนในภูมิภาคช่วยกันทำงาน สร้างความร่วมมือระหว่างกัน ทำให้เกิดความรู้สึกจริงๆ ให้ได้ว่าเราทั้งหมดเป็นประชาคมเดียวกัน มีความรู้สึกเป็นกลุ่มชาติกลุ่มพลเมืองที่มีอัตลักษณ์ร่วมกัน มีแนวคิดแนวนโยบายมองการณ์ไกลไปข้างหน้าร่วมเป็นหนึ่งเดียวกัน ด้วยเหตุนี้อาเซียนจึงสร้างคำขวัญเป็นหลักนำทางว่าอาเซียนมี “หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งอัตลักษณ์ หนึ่งประชาคม” (One Vision, One Identity, One Community) อาเซียนตั้งเป้าไว้สูง แต่เป็นเป้าที่ไม่เกินเอื้อม จับต้องได้ ทำให้สำเร็จได้ และต้องการทำให้สำเร็จภายในปี พ.ศ. 2558 หรือ ค.ศ. 2015 ให้จงได้ ดังนั้นในปีที่ประเทศไทยรับหน้าที่ประธานอาเซียนจากเดือนสิงหาคม 2551 ถึง เดือนธันวาคม 2552 อาเซียนได้ประกาศ “Roadmap for an ASEAN Community 2009-2015” หรือ “แผนปฏิบัติการสู่ประชาคมอาเซียน 2009-2015” ซึ่งจัดแยกแผนงานสร้างประชาคมเป็น 3 เรื่องสำคัญพื้นฐาน คือ :

1. การเมืองและความมั่นคง
2. เศรษฐกิจ
3. สังคมและวัฒนธรรม

ทั้งสามเรื่องใหญ่นี้อาเซียนเรียกเป็นทางการว่าเป็นสามเสาหลักหรือเสาหลักประชาคมอาเซียนในภาพรวมให้แข็งแรง สามเรื่องสามเสาหลักนี้อาเซียนเรียกแยกเป็น 3 ประชาคมแยกย่อยช่วยค้ำจุนประชาคมอาเซียนในภาพรวมให้มั่นคง

1. เสาหลักเศรษฐกิจ เรียกว่า “ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน”
2. เสาหลักการเมือง เรียกว่า “ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน”
3. เสาหลักสังคมและวัฒนธรรม เรียกว่า “ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน”

ทั้งสามเสาหลัก หรือ สามประชาคมนี้ เรียกรวมกันว่าเป็น “ประชาคมอาเซียน”

ความหมายและจุดประสงค์ของประชาคมอาเซียน

ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community หรือ AC) เป็นไปตามกลไกของความร่วมมือการดำเนินงานของกลุ่มประเทศอาเซียน เพื่อจัดโครงสร้างองค์กรของอาเซียนในการรองรับภารกิจและพันธกิจ รวมทั้งแปลงสภาพอาเซียนจากองค์กรที่มีการรวมตัวหรือร่วมมือกันที่ยังไม่ชัดเจน มาสู่การพัฒนาเป็น “นิติบุคคล” ซึ่งเป็นที่มาของการนำหลักการนี้ไปร่างเป็น “กฎบัตรอาเซียน” ซึ่งทำหน้าที่เป็น “ธรรมนูญ” การบริหารปกครองกลุ่มประเทศอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ คือ ไทย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ บรูไน เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา โดยผู้นำอาเซียนได้เห็นชอบร่วมลงนามในปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมืออาเซียน ให้จัดตั้ง ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) (จารุวรรณ ตันวิจิตร 2555) ได้เกิดเป็นรูปธรรมภายหลังจากการประชุมอาเซียนซัมมิทครั้งที่ 14 โดยการประกาศใช้ “กฎบัตรอาเซียน” (ASEAN Charter) นอกจากนี้ยังมีการจัดทำแผนแม่บทประชาคมอาเซียนและพิมพ์เขียว (Blueprint) กำกับกับการดำเนินการเพื่อให้ไปสู่เป้าหมายเดียวกันด้วย และจะมีผลอย่างเป็นทางการในปี พ.ศ. 2558

ทั้งนี้การรวมตัวชุมชนอาเซียนเป็นประชาคมเดียวกันเพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองและขีดความสามารถในการแข่งขันของอาเซียนในเวทีระหว่างประเทศในทุกด้าน และมีความเป็นหนึ่งเดียว ตามสโลแกนที่ว่า “สิบชาติ หนึ่งอาเซียน” ซึ่งประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ “การทำให้ประเทศสมาชิกอาเซียนเป็นครอบครัวเดียวกัน” มีความแข็งแกร่ง และมีภูมิทัศน์ที่ดี โดยสมาชิกในครอบครัวมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดี ปลอดภัย และสามารถทำมาค้าขายได้อย่างสะดวกมากยิ่งขึ้น ภายใต้การธำรงรักษาไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงในภูมิภาค ตลอดจนเปิดโอกาสให้คลายข้อพิพาทระหว่างประเทศสมาชิกอย่างสันติภาพรวมถึงความสามารถในการรับมือกับปัญหาใหม่ๆ ในระดับโลกที่ส่งผลกระทบมาถึงภูมิภาคอาเซียน เช่น ภาวะโลกร้อน การก่อการร้าย เป็นต้น กรมอาเซียน (2555) อธิบายถึงจุดประสงค์หลักของประชาคมอาเซียนคือ เพื่อมุ่งพัฒนาอาเซียนไปสู่ “ประชาคมอาเซียน” (ASEAN Community) ให้เป็นผลสำเร็จภายในปี พ.ศ. 2558 ซึ่งประกอบด้วยเสาประชาคมหลักรวม 3 เสา ได้แก่ ประชาคม ความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและประชาคมสังคมวัฒนธรรมอาเซียน ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) เป็นเสาหลักสำคัญลำดับแรก มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความร่วมมือทางเศรษฐกิจของอาเซียนที่ได้ดำเนินการอยู่แล้วให้ลึกและกว้างขึ้น โดยจะดำเนินการไปพร้อม ๆ กับเป้าหมายอีก 2 เสาหลัก ได้แก่ การเป็นประชาคมแห่งความมั่นคง (ASEAN Security Community: ASC) และประชาคมทางสังคมและวัฒนธรรม (ASEAN Socio-Cultural Community: ASCC) เพื่อมุ่งหวังให้อาเซียนเป็นประชาคมเดียวกันอย่างสมบูรณ์แบบสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของอาเซียน (ASEAN Vision 2020) (ธิดารัตน์ โชคสุชาติ 2553 : 100)

ประเทศไทยกับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

การดำเนินการเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ได้ส่งผลกระทบทั้งในด้านบวกและด้านลบต่อประเทศไทย เช่น จะมีการแข่งขันในการประกอบธุรกิจ การค้า การลงทุน ที่สูงขึ้น ธุรกิจภาคบริการจะเข้ามามีบทบาทในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจมากขึ้น การเคลื่อนย้ายแรงงานได้อย่างเสรีอาจทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายของแรงงานฝีมือของไทยไปประเทศที่ให้ค่าตอบแทนสูงกว่า เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย และบรูไน เป็นต้น รวมทั้งผลกระทบทางด้านสังคม เช่น ความแตกต่างด้านเชื้อชาติศาสนา และวัฒนธรรม การเปิดเสรีทางการศึกษา จะทำให้ต่างชาติเข้ามาลงทุนด้านการศึกษาได้มากขึ้น เป็นต้น ซึ่งในการเข้าร่วมกลุ่มในครั้งนี้โอกาสที่จะทำให้สำเร็จก็มีสูงซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยในหลาย ๆ ด้าน (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ 2552)

โอกาสและผลกระทบของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียนต่อประเทศไทย

การวิเคราะห์ของกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ (2552) ในเรื่องผลกระทบของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในภูมิภาคอาเซียนต่อประเทศ พบว่า การรวมกลุ่มดังกล่าวจะช่วยส่งเสริมให้เกิดการขยายตัวในด้านมาตรการภาษีและมาตรการที่มิใช่ภาษี รวมถึงการส่งเสริมความร่วมมือเพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าและการลงทุน ดังนั้นจึงนับเป็นโอกาสสำคัญสำหรับ ประกอบการไทยที่จะต้องเร่งปรับตัวและใช้โอกาสจากการลดอุปสรรคทางการค้าและการลงทุนต่างๆลง ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะในสาขาที่ไทยมีความพร้อมและมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง เช่น 1) สาขาผลิตภัณฑ์อาหาร 2) ผลิตภัณฑ์ยานยนต์ 3) ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ 4) สาขาการบริการ เช่น สาขาการท่องเที่ยว การบริการสาขาสุภาพ และ 5) สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งสาขาต่างๆ เหล่านี้เป็นสาขาที่อาเซียนเร่งรัดการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจให้เห็นผลเป็นรูปธรรมภายในปี ค.ศ. 2010 สำหรับสาขาอุตสาหกรรมที่ไม่พร้อมในการแข่งขันหรือไม่มีความได้เปรียบในด้านการลงทุน ก็จะได้รับผลกระทบที่จะเกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการลดอุปสรรคในด้านการค้าและการลงทุนต่างๆลง ทำให้ผู้ประกอบการจากต่างชาติสามารถเข้าสู่ตลาดได้สะดวกมากขึ้น และเพิ่มการแข่งขันในตลาดให้สูงขึ้น ดังนั้นผู้ประกอบการที่ไม่มีความพร้อม หรือมีขีดความสามารถในการแข่งขันต่ำอาจถูกกดดันให้ต้องออกจากตลาดไป

ประชาคมอาเซียนมีความสำคัญต่อพลเมืองไทยและพลเมืองอาเซียนอย่างไร

ประชาคมอาเซียนทั้งสามเสาหลักมีความสำคัญต่อแบบแผนการสร้างร่วมมือกันระหว่างประเทศ หากเป็นในอดีตเรื่องทำนองนี้จะถูกปิดไปเป็นเรื่องในความรับผิดชอบของรัฐบาลประชาชนไม่เกี่ยวข้องโดยตรง แต่ในเมื่ออาเซียนพลิกความคิดใหม่ตามกฎบัตรอาเซียนที่ประกาศให้มีผลบังคับใช้ในเดือนธันวาคม 2551/2008 คงเป็นรัฐธรรมนูญร่วมของอาเซียนที่รัฐสมาชิกทั้ง

หายต้องยึดถือและปฏิบัติตาม เมื่อเป็นดังนี้แล้วทุกเรื่องที่เกิดขึ้น ทุกอย่างทำ จะมีผลกระทบต่อประชาชนพลเมืองไทยและพลเมืองอีก 9 ประเทศของอาเซียนโดยตรง ทั้งการเมืองและความมั่นคง ทั้งการเศรษฐกิจ และทั้งด้านสังคมและวัฒนธรรม เพราะอะไรที่กำหนดแล้วว่าจะทำ ก็ต้องทำเหมือนกันหมด กระทบเท่ากันหมดในทุกประเทศที่เป็นสมาชิกอาเซียน หากลงนามสร้างสันติภาพร่วมกัน พลเมืองทั้งหลายก็ต้องช่วยกันสร้างสันติภาพระหว่างกัน หากตกลงว่าจะเปิดพรมแดนไปมาหาสู่ ทำมาค้าขายกันอย่างเสรี ไม่มีกำแพงขวางกั้น ทั้งกำแพงภาษีและกระบวนงานด้านศุลกากรอาเซียนบอกว่าให้สะดวกรวดเร็วก็ต้องทำให้ได้สะดวกรวดเร็วเสมอเหมือนเท่าเทียมกันทั้งหมด เมื่ออาเซียนตกลงให้เปิดเขตการค้าเสรีก็ต้องเปิดเสรีพร้อมกันทั้งหมด หากอาเซียนตกลงว่าจะต้องจรรโลงรักษาความแตกต่างหลากหลายทางภาษา ศาสนา และวัฒนธรรมในอาเซียนให้เป็นอัตลักษณ์เฉพาะของอาเซียนร่วมกันเป็นหนึ่งเดียวกัน ทุกชาติทุกกลุ่มวัฒนธรรมธรรมในท้องถิ่นต่างๆของอาเซียนก็ต้องมีจิตสำนึกร่วมอัตลักษณ์เดียวกันให้ได้ รวมความว่าความตกลงของอาเซียนผ่านการลงนามของผู้นำในระดับต่างๆล้วนมีผลกระทบต่อพลเมืองไทยและพลเมืองอาเซียนทั้งสิ้น

ใน สภาวะแห่งยุคทุนนิยม ที่เศรษฐกิจเป็นตัวขับเคลื่อนและผลักดันให้ประเทศต่าง ๆ ก้าวรุดไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ประกอบกับประเทศต่าง ๆ นั้นอยู่รวมกันเป็นสังคมโลก ไม่สามารถอยู่โดดเดี่ยวเดียวดายได้ จึงต้องมีการรวมตัวกันของประเทศในแต่ละภูมิภาคเพื่อเพิ่มอำนาจในการต่อรอง และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในเวทีระหว่างประเทศ เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ร่วมและพัฒนาประเทศในภูมิภาคไปพร้อม ๆ กัน ด้วยเหตุนี้ ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรืออาเซียน จึงได้มีข้อตกลงให้อาเซียนรวมตัวเป็นชุมชนหรือประชาคมเดียวกันให้สำเร็จภายในปี พ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) แต่ก่อนที่เราจะมาดูเนื้อหาสาระของการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนนี้ เราจะมาย้อนดูการรวมตัวกันของประเทศในอาเซียนว่ามีการรวมตัวกันได้อย่างไร จนมาเป็นอาเซียนในปัจจุบัน โดยอาเซียนหรือ สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN : The Association of South East Asian Nations) ได้ก่อตั้งเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2510 โดยประเทศผู้ก่อตั้งอาเซียน คือ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์ ต่อมาในปีพ.ศ.2527 บรูไนดารุสซาลาม ได้เข้ามาเป็นสมาชิก ตามด้วยเวียดนามเข้ามาเป็นสมาชิกเมื่อ พ.ศ. 2538 ขณะที่พม่าและลาวเข้ามาเป็นสมาชิกใน พ.ศ.2540 และประเทศสุดท้ายคือกัมพูชา เข้าเป็นสมาชิกอาเซียน เมื่อ พ.ศ. 2542 ปัจจุบันอาเซียนมีประเทศสมาชิกทั้งหมด 10 ประเทศ โดยเมื่อวันที่ 1 มีนาคม พ.ศ.2552 ผู้นำอาเซียนได้ลงนามรับรองปฏิญญาชะอำ หัวหิน ว่าด้วยแผนงานจัดตั้งประชาคมอาเซียน (ค.ศ. 2009-2015) เพื่อจัดตั้งประชาคมอาเซียนภายในปี 2558 ซึ่งประชาคมอาเซียนประกอบด้วยเสาหลัก 3 เสา ดังต่อไปนี้

1. ประชาคม การเมือง และความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Security Community – ASC) มุ่งให้ประเทศในภูมิภาคอยู่ร่วมกันอย่างสันติ มีระบบแก้ไขความขัดแย้ง ระหว่างกันได้ด้วยดี มีเสถียรภาพอย่างรอบด้าน มีกรอบความร่วมมือเพื่อรับมือกับภัยคุกคามความมั่นคงทั้งรูปแบบเดิมและรูปแบบใหม่ ๆ เพื่อให้ประชาชนมีความปลอดภัยและมั่นคง

2. ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community – AEC) มุ่งให้เกิดการรวมตัวกันทางเศรษฐกิจ และการอำนวยความสะดวกในการติดต่อค้าขายระหว่างกัน อันจะทำให้ภูมิภาคมีความเจริญมั่งคั่ง และสามารถแข่งขันกับภูมิภาคอื่น ๆ ได้เพื่อความอยู่ดีกินดีของประชาชนในประเทศอาเซียน โดยมุ่งให้เกิดการไหลเวียนอย่างเสรีของ สินค้า บริการ การลงทุน เงินทุน การพัฒนาทางเศรษฐกิจ และการลดปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำทางสังคมภายในปี 2020 ทำให้อาเซียนเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียว (single market and production base) ให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศสมาชิกใหม่ของอาเซียนเพื่อลดช่องว่างการพัฒนาและช่วยให้ประเทศเหล่านี้เข้าร่วมกระบวนการรวมตัวทางเศรษฐกิจของอาเซียน ส่งเสริมความร่วมมือในนโยบายการเงินและเศรษฐกิจมหภาคตลาดการเงินและตลาดทุน การประกันภัยและภาษีอากร การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการคมนาคม พัฒนความร่วมมือด้านกฎหมาย การเกษตร พลังงาน การท่องเที่ยว การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยการยกระดับการศึกษาและการพัฒนาฝีมือแรงงาน กลุ่มสินค้าและบริการนำร่องที่สำคัญ ที่จะเกิดการรวมกลุ่มกัน คือ สินค้าเกษตร / สินค้าประมง / ผลิตภัณฑ์ไม้ / ผลิตภัณฑ์ยาง / สิ่งทอ / ยานยนต์ / อิเล็กทรอนิกส์ / เทคโนโลยีสารสนเทศ (e-ASEAN) / การบริการด้านสุขภาพ, ท่องเที่ยวและการขนส่งทางอากาศ (การบิน) กำหนดให้ปี พ.ศ. 2558 เป็นปีที่เริ่มรวมตัวกันอย่างเป็นทางการ โดยผ่อนปรนให้กับประเทศ ลาว กัมพูชา พม่า และเวียดนาม สำหรับประเทศไทยได้รับมอบหมายให้ทำ Roadmap ทางด้านท่องเที่ยวและการขนส่งทางอากาศ (การบิน)

3. ประชาคม สังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community – ASCC) เพื่อให้ประชาชนแต่ละประเทศอาเซียนอยู่ร่วมกันภายใต้แนวคิดสังคมที่เอื้อ อาทร มีสวัสดิการทางสังคมที่ดี และมีความมั่นคงทางสังคม สำหรับการเตรียมความพร้อมเพื่อก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนนั้น ประเทศไทยในฐานะที่เป็นผู้นำในการก่อตั้งสมาคมอาเซียน มีศักยภาพในการเป็นแกนนำในการสร้างประชาคมอาเซียนให้เข้มแข็ง จึงได้มีการเตรียมความพร้อมเพื่อก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียน โดยจะมุ่งเน้นเรื่องการศึกษา ซึ่งจัดอยู่ในประชาคมสังคมและวัฒนธรรม ที่จะมีบทบาทสำคัญที่จะส่งเสริมให้ประชาคมด้านอื่น ๆ ให้มีความเข้มแข็ง เนื่องจากการศึกษาเป็นรากฐานของการพัฒนาในทุก ๆ ด้าน และจะมีการส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางด้านอาเซียนศึกษา เป็นศูนย์การเรียนรู้ด้านศาสนาและวัฒนธรรม เพื่อขับเคลื่อนประชาคมอาเซียนด้วยการศึกษา ด้วยการสร้างความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับเพื่อนบ้านในกลุ่มประเทศอาเซียน ความ

แตกต่างทางด้านชาติพันธุ์ หลักสิทธิมนุษยชน ตลอดจนการส่งเสริมการเรียนการสอน
ภาษาต่างประเทศเพื่อพัฒนาการติดต่อสื่อสาร ระหว่างกันในประเทศอาเซียน

(<http://news.muslimthaipost.com/content.php?page=sub&category=79&id=10073>)

พลเมืองไทย ยังไม่พร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

การเกิดของประชาคมอาเซียนเป็นการค่อยๆ เกิด ค่อยๆ พัฒนา ค่อยๆ เติบโต และค่อยเป็น
ค่อยไป เป็นกระบวนการที่ถูกปล่อยให้พัฒนาไปช้าๆ มาแต่แรกเริ่ม แต่มาถูกเร่งให้เป็นรูปธรรม
โดยตั้งเป้าหมายไว้ในปี 2558/2015 และมีเอกสารคู่มือการทำงานไปสู่ประชาคมอาเซียนที่เรียกว่า
“Roadmap for an ASEAN Community” และเอกสารที่วางก็เพิ่งจัดทำได้มาเพียงสามปีเท่านั้น นับ
จากปี 2552/2009 เหลือเวลาอีกเพียงสี่ปีเท่านั้นที่จะถึงปีเป้าหมายของการเกิดประชาคมอาเซียน
เวลาของการเตรียมพร้อมนั้นน้อยมาก ความตื่นตัวในหมู่ประชาชนไทยเองยังไม่ปรากฏ
นอกเหนือไปจากการทำกิจกรรมในสถาบันการศึกษาจำนวนไม่มากนัก ยิ่งไปกว่านั้นก็ยังพบว่า
รัฐบาลเองก็ยังไม่ตื่นตัว ยังไม่มีแผนยุทธศาสตร์ใดๆ เลยในอันที่จะนำทางประชาชนไปสู่ประชาคม
อาเซียน รัฐบาลปัจจุบันยังไม่ประกาศแผนปฏิบัติการส่วนของไทยในการไปสู่ประชาคมอาเซียน
เลย ดังนั้น ภาคประชาชนจึงไม่มีทิศทางในการเตรียมตัวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ไม่รู้ว่าต้องทำอะไร
อย่างไร เมื่อไร และจะพึ่งใครได้ ถ้าต้องการข้อมูลข่าวสารเพื่อเตรียมตัวให้พร้อม นี่ก็ความน่าเป็น
ห่วงสำหรับประเทศไทยและพลเมืองไทย

การเตรียมความพร้อมของพลเมืองไทยเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

“การเตรียมความพร้อมพลเมืองไทย เพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน 2558” เป็นหัวข้อหลักใน
เวทีประชุม-สัมมนา-อภิปราย ทุกหนแห่ง ทุกโอกาส ทุกสถาบัน ทุกองค์กรที่สนใจเรื่องอาเซียน
ตั้งแต่ปีที่แล้ว (2554) จนถึงปีนี้ (2555) การบรรยายหรืออภิปรายในประเด็นการเตรียมพร้อมนี้ดู
ประหนึ่งว่าในเวลานี้ยังไม่เป็นไรนัก ยังมีเวลาเตรียมตัวไปจนกว่าจะถึงปี 2558 ถึงตอนนั้นแล้วก็คง
จะพอไปกันได้ ไม่ว่าที่ว่าจะไปกันนั้น จะไปไหนกันก็แล้วแต่ เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง จะได้สบาย
ใจกัน หรือจะได้กลุ่มใจกันบ้าง ก็สุดแล้วแต่ท่านทั้งหลายจะเลือกทุกข์เลือกสุขกันเอาเอง ขออธิบาย
เรื่องประชาคมอาเซียนกับการเตรียมพร้อมของประชาชนพลเมืองไทยดังต่อไปนี้:

1. สร้างความตระหนักและรับรู้เข้าใจถึงที่มาและวัตถุประสงค์ของอาเซียน
และประชาคมอาเซียน
2. สร้างเสริมให้มีการเรียนรู้ว่าอาเซียนและประชาคมอาเซียนประกอบด้วยกลไกอะไรบ้าง
3. หน่วยงานของตนเข้าไปเกี่ยวข้องกับกลไกในอาเซียนและประชาคม
อาเซียน (เสาใดเสาหนึ่ง) อะไรบ้าง

4. หน่วยงานของตนเข้าไปรับผิดชอบในแผนงานอะไรบ้างของอาเซียนและเสาของประชาคมอาเซียน

5. กำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ และแผนงาน/โครงการ ในการดำเนินการใด ๆ (ข้อ 3 และข้อ 4) รวมทั้งมอบหมายหน่วยงานภายในรับผิดชอบ

6. ดำเนินการตามข้อ 5 พร้อมทั้งมีระบบการติดตามและประเมินผล

7. จัดให้มีหน่วยงาน/บุคลากรรับผิดชอบส่งเสริม สนับสนุน และติดตามการดำเนินการตามข้อ 5

8. หน่วยงานต้องพัฒนาทักษะพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ การประชุมในเวทีระหว่างประเทศ การเจรจาต่อรอง การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ฯลฯ) อย่างต่อเนื่อง

9. หน่วยงานต้องบริหารจัดการภารกิจของหน่วยงานให้มีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล ได้มาตรฐาน มีเครือข่าย

10. ดำเนินงานทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องแม่หลังปี 2558

(<http://www.cib.police.go.th/pdf2/asean2.pdf> on 28 January 2014)

การเตรียมพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของประเทศไทย

เนื่องจากการดำเนินการเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ส่งผลกระทบทั้งในด้านบวกและด้านลบต่อประเทศไทยในหลายด้าน เช่น จะมีการแข่งขันในการประกอบธุรกิจ การค้า การลงทุนที่สูงขึ้น ธุรกิจภาคบริการจะเข้ามามีบทบาทในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจมากขึ้น การเคลื่อนย้ายแรงงานได้อย่างเสรีอาจทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายของแรงงานฝีมือของไทยไปประเทศ การเปิดเสรีทางการศึกษาจะทำให้ต่างชาติเข้ามาลงทุน ด้านการศึกษาได้มากขึ้น ซึ่งทำให้ประเทศไทยต้องมีการเตรียมความพร้อมในทุกภาคส่วนเพื่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน(AEC) อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนไม่ได้มีการแบ่งผลประโยชน์กัน แต่ยังคงระบบของการแข่งขันต่าง ๆ เช่น ระบบการแข่งขันกันทางด้านตลาดระหว่างสมาชิกในกลุ่ม จึงทำให้ในกลุ่มประเทศสมาชิกก็มีการเตรียมความพร้อมในประเทศของตนเอง ซึ่งส่วนใหญ่จะมุ่งพัฒนาจุดแข็งของตนเองและหาแนวทางในการแก้ไขจุดอ่อนของตนเพื่อให้มีขีดความสามารถเท่าเทียมกับประเทศสมาชิก ทั้งนี้ในการดำเนินการเตรียมความพร้อมต้องเริ่มตั้งแต่ระดับชุมชนจนถึงระดับประเทศ ภาครัฐจึงต้องกำหนดแนวทางการพัฒนาภายใต้กรอบการสร้างเชื่อมโยงของประเทศไทยไปยังภูมิภาคอื่น ๆ ใน อาเซียน เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม และปรับปรุงและเสริมสร้างความเข้มแข็งภายในประเทศตั้งแต่ระดับชุมชนท้องถิ่น อีกทั้งเสริมสร้างศักยภาพชุมชนท้องถิ่นให้รับรู้และเตรียมพร้อมรับกระแสการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2554 : 51)

ในส่วนประชาชนทั่วไปของประเทศไทย พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับประชาคมอาเซียนของประชาชนคนไทยในภาพรวมยังไม่ทั่วถึง ซึ่งเมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน (ธิดารัตน์ โชคสุชาติ 2553) ดังนั้นจึงเป็นต้องมีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนมีความรู้ ความเข้าใจและรับรู้เกี่ยวกับประชาคมอาเซียน และบทบาทหน้าที่ที่ควรปฏิบัติในทิศทางเดียวกัน เพราะการเตรียมความพร้อมของประชาชนและทุกภาคส่วนจะเป็นจุดแข็งของการเตรียมตัวที่ส่งผลดีต่อประเทศไทย เนื่องจากอาเซียนเป็นภูมิภาคที่มีความใกล้ชิดกับไทยมากที่สุด อีกทั้งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของไทยเอื้ออำนวยให้ไทยเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจของภูมิภาค ทั้งด้านการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว (ธิดารัตน์ โชคสุชาติ 2553 : 110) สุรินทร์ พิศสุวรรณ (2556) เห็นว่า การที่จะก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ประชาชนไทยควรเตรียมพร้อมสำหรับการประกอบอาชีพมากกว่า 1 อาชีพ พร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ภารกิจ พร้อมกันหลายอย่างได้ และมีหลายบทบาทพร้อมกัน อีกทั้งมีการเปลี่ยนวิธีคิด มุมมอง และวิเคราะห์ และมีความตั้งใจจริงในการแก้ปัญหา นอกจากนี้ต้องมีการเตรียมความพร้อมในด้านภาษา ประชาชนต้องมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษและการสื่อสาร เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญมากในเวทีอาเซียน เพื่อการเจรจาต่อรองเป็นทุนทางสังคม และ เวิร์ลต้องพูดให้ชัดเจน น่าเชื่อถือ มีน้ำหนัก โฉมหน้าผู้อื่นได้ เพื่อนำไปสู่การเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างมีประสิทธิภาพ

การท่องเที่ยวกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

การท่องเที่ยวและภาคบริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอาทิ ร้านอาหาร และโรงแรมถือเป็นผลกระทบด้านต่อประเทศไทยที่เกิดจากการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ 2554) ดังนั้นรัฐบาลจึงจัดทำแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวอาเซียน พ.ศ. 2554-2558 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งปรับโครงสร้างตลาดการท่องเที่ยว สนับสนุนการขยายตลาดท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ มีความปลอดภัยและความมั่นคงทางการท่องเที่ยว (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2554 : 11) อีกทั้งส่งเสริมการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงคุณภาพเพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงเส้นทางในภูมิภาค (ASEAN Tourism Connectivity Corridors) และสนับสนุนการเดินทางท่องเที่ยวของเยาวชน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2554 : 14)

ภาษาอังกฤษกับประชาคมอาเซียน

ในปีพ.ศ. 2558 ประเทศไทยจะเข้าร่วมเป็นสมาชิก ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) อย่างเต็มรูปแบบ หลายภาคส่วนต่างคาดการณ์ว่า การเป็นประชาคมอาเซียน นั้น วิถีชีวิตของคนไทยคงต้องปรับตัวกันพอสมควร เพราะ ตามกฎบัตรอาเซียน ข้อ 34 บัญญัติไว้ว่า ภาษา

ที่ใช้ในการ ทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ (สมเกียรติอ่อนวิมล, 2555) หมายความว่า ประชาชนในประเทศสมาชิกอาเซียน 10 ประเทศ จะต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการดำเนินชีวิตและ ประกอบอาชีพกันมากขึ้น นอกเหนือจากภาษาประจำชาติ ของตน จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่นักเรียนและ นักศึกษาไทยต้อง เรียนรู้และสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ทัดเทียม กับประเทศอื่นใน ประชาคมอาเซียน

(http://www.bu.ac.th/knowledgecenter/executive_journal/jan_june_14/pdf/aw09.pdf)

ความสำคัญของภาษาอังกฤษที่มีต่อการท่องเที่ยวในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

การเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี 2558 เป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญของประเทศใน ภูมิภาคอาเซียน ซึ่งเครื่องมือหนึ่งที่จะทำให้ทุกคนได้ประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงคือ ภาษา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษากลางของอาเซียนและเป็นภาษาสากลที่ทั่วโลกใช้สื่อสารกัน เมื่อมีการเปิดประชาคมอาเซียน จะมีนักธุรกิจไทยอีกจำนวนมากขยายธุรกิจ在不同ประเทศ หรือมี คนไทยไปทำงานในบริษัทหรือธุรกิจของไทย在不同ประเทศ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่มีความสำคัญต่อคนไทยอย่างยิ่ง ดังนั้นการเตรียมความพร้อมสำหรับบุคลากรในสาขาต่าง ๆ อาทิ ภาษาอังกฤษ และภาษาท้องถิ่น เป็นสิ่งจำเป็น เนื่องจากอาเซียนใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางใน การประสานงาน ส่วนภาษาท้องถิ่นใช้สำหรับการติดต่อสื่อสาร และอำนวยความสะดวกต่อ ประชาชน และนักท่องเที่ยว (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2554 : 17)

7 อาชีพเสริมในกลุ่มอาเซียน

จากผลการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 9 ณ เกาะบาหลี ประเทศอินโดนีเซีย ได้มีการทำ ข้อตกลงยอมรับร่วมกัน เกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายการบริการ สินค้า แรงงาน การลงทุนอย่างเสรี โดย กำหนดให้ผู้มีคุณสมบัติในสาขาวิชาชีพ หรือแรงงานที่มีความเชี่ยวชาญในวิชาชีพ 7 สาขาสามารถ เคลื่อนย้ายไปทำงานที่ประเทศอื่น ๆ ในอาเซียนได้อย่างเสรีและถูกกฎหมาย เพื่อเป็นการเพิ่มอัตรา การแข่งขันทางเศรษฐกิจในภูมิภาคโลก ส่งเสริมอาเซียนให้เป็นตลาดเดียว และมีฐานการผลิต ร่วมกัน โดยจะเริ่มในปี พ.ศ. 2558 (ค.ศ.2015) ในเบื้องต้นนี้ประเทศสมาชิกอาเซียนได้จัดทำ ข้อตกลงยอมรับร่วมกัน ใน 7 สาขาวิชาชีพ คือ

1. อาชีพวิศวกร (Engineering Services)
2. อาชีพพยาบาล (Nursing Services)
3. อาชีพสถาปนิก (Architectural Services)
4. อาชีพการสำรวจ (Surveying Qualifications)

5. อาชีพนักบัญชี (Accountancy Services)

6. อาชีพทันตแพทย์ (Dental Practitioners)

7. อาชีพแพทย์ (Medical Practitioners)

การเปิดอาชีพเสรีแบบนี้ก็อาจมีข้อเสียเหมือนกัน เช่น คนไทยอาจถูกแย่งอาชีพ ปัญหาความอ่อนด้อยทางด้านภาษาต่างประเทศ จะทำให้แรงงานไทยไม่สามารถแข่งขันกับแรงงานชาติอื่นได้ ดังนั้นนักเรียน นักศึกษาจึงควรที่จะเตรียมความพร้อมในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เพื่อใช้ในการสื่อสารและการทำงาน

ภาษาอังกฤษกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

เป็นที่ทราบกันดีว่าในปี พ.ศ. 2558 ประเทศไทยจะก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) โดยใน กฎบัตรอาเซียนมาตราที่ 34 ระบุให้ใช้ภาษาทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ (The working language of ASEAN shall be English) ซึ่งหมายความว่าประชาชนใน 10 ประเทศอาเซียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นนอกเหนือจากการใช้ภาษาประจำชาติหรือภาษาประจำท้องถิ่นของตนเอง ซึ่ง ณ วันนี้หากเราจะเริ่มพัฒนาทักษะหรือฝึกฝนภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มศักยภาพให้กับตนเองในการแสวงหาโอกาสที่ดี จะยังคงมีเวลาเพียงพอหรือไม่ อย่างไร

การก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนหลายคนมักเข้าใจว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐแต่ละประเทศเท่านั้นที่จะต้องสื่อสารกันหรือเฉพาะนักธุรกิจ ผู้ค้าขายระหว่างประเทศเท่านั้นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารและการติดต่อธุรกิจ แต่ความจริงแล้วเมื่อถึงเวลานั้นทุกคนที่อยู่ในอาเซียนก็ต้องเดินทางไปท่องเที่ยวเพื่อทำความรู้จักคุ้นเคยกัน เรียนรู้ซึ่งกันและกัน หรือไม่บางคนอาจจะต้องเดินทางข้ามพรมแดนเพื่อออกไปหางานทำหรือแสวงหาโอกาสที่ดีกว่าให้กับชีวิต “ภาษาอังกฤษ” จึงนับเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารในโลกแห่งการแข่งขันแบบไร้ขอบเขต ทั้งด้านภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม ต่อกรณีดังกล่าว มร.มิเชล เลอ เกลอเลค ผู้อำนวยการสถาบันสอนภาษาอังกฤษวอลล์สตรีท แนะนำว่า อีก 3 ปีข้างหน้าประเทศไทยจะก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน หมายความว่าเวลาเหลือน้อยลงแล้วที่จะปรับตัวกับความเปลี่ยนแปลงในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตัวเองให้ดีขึ้น ซึ่งปัจจุบันมีวิธีเรียนภาษาอังกฤษหลากหลาย คือ

1. สำหรับคนที่มีศักยภาพทางการเงินจะส่งตัวเองไปเรียนต่างประเทศ เพราะการเข้าไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีภาษาอังกฤษทั้งหมดแน่นอนจะทำให้ใช้ภาษาอังกฤษได้ดี แต่ว่าจะมีสักกี่คนที่สามารถทำได้
2. ฝึกจากอีเลิร์นนิ่งทางอินเทอร์เน็ต ที่ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ แต่บางคนเบื่อระหว่างทางเพราะไม่เจอทางที่ถูกต้องจนเกิดความท้อ
3. เรียนจากสถาบันภาษา ซึ่งมีให้เลือกเรียนมากมาย

4. การมีแฟนหรือเพื่อนต่างชาติ

5. จ้างครูมาสอนตัวต่อตัว แต่มีราคาแพงพอ ๆ กับการไปเรียนเมืองนอก สิ่งที่เกิดขึ้นก็น่าเบื่อเพราะอยู่กับครู 2 คน ทำให้บรรยากาศการเรียนไม่น่าสนใจ การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษสิ่งที่ง่ายที่สุด คือเรียนกับสถาบันภาษา แต่ก็มีหลักสูตรที่สอนแตกต่างกัน เช่น เรียนแบบคลาสรูม แต่ความใส่ใจของครูที่มีต่อเด็กนักเรียนที่เรียนรวมหลายคนมีไม่เท่ากัน และไม่ทั่วถึง ซึ่งการที่เราทุ่มเทและสูญเสียเวลาไปแล้วไม่ได้ผลมันดีเป็นมูลค่าความเสียหายไม่ได้ เพราะบางครั้งเราเรียนแล้วไม่สำเร็จ นอกจากจะเสียเงินแล้วยังเสียเวลาอีก ทำให้ฝังใจว่าเราไม่มีโอกาสที่จะพัฒนาได้ ในเมื่อลงทุนเงินและลงทุนเวลาแล้วขอให้เลือกในสถาบันที่ดี และสิ่งสำคัญที่สุดของการเรียนภาษาอังกฤษที่เราต้องทำร่วมด้วย คืออย่าอายและอย่ากลัวที่จะพูดผิด เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่จะช่วยสอนเรา ทางด้าน พิรमान วรณพັນธลักษณ์ ประธานเจ้าหน้าที่บริหารด้านการเงินและผู้อำนวยการฝ่ายบริหารลูกค้าองค์กร สถาบันสอนภาษาอังกฤษวอลล์สตรีท ประเทศไทย ให้ความรู้ว่าการประเมิน การวิจัย หรือแหล่งที่มาข้อมูลต่าง ๆ ของหลายหน่วยงานระบุว่าภาษาอังกฤษของคนไทยอยู่ในระดับที่น่าเป็นห่วงมาก ถ้าเราไม่เร่งการพัฒนาแบบเร่งด่วนจะทำให้เรายังถอยหลังภาพที่จะผลักดันและขับเคลื่อนได้คงไม่ใช่แค่การพัฒนาในรายบุคคลเพียงอย่างเดียว จะต้องพัฒนาในระดับขององค์กรหรือหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนด้วย โดยการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษรูปแบบใหม่จะเน้นในเรื่องของทักษะเหมือนกับการสอนภาษาไทย เคยสงสัยหรือไม่ว่าทำไมภาษาไทยของเราไม่ว่าจะอยู่ตรงไหนหรือไม่ได้ใช้นานแค่ไหนเรายังไม่ลืมก็เพราะภาษาไทยคือการเรียนรู้แบบวิถีธรรมชาติ เป็นภาษาแรกของชีวิตทุกคนที่เรียนมักเป็นภาษาที่ติดตัวเราไปตลอดถึงไม่ได้ใช้นานเราก็กังใช้ได้ เพราะเริ่มจากทักษะการฟัง ซึ่งจะฟังจากพ่อ แม่ และคนรอบข้างพูดก่อน เมื่อเราฟังเสร็จแล้วจึงจะพูด เมื่อพูดเสร็จแล้วจึงจะอ่านและเขียน แต่พอภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 มีข้อจำกัด คือภาษาที่ 2 นี้เราจะเริ่มต้นมาจากการเข้าโรงเรียน เริ่มจากการอ่าน ท่อง และเขียน ทำให้ความเป็นธรรมชาติของการใช้หรือทักษะนี้ไม่ได้ถูกพัฒนา แต่ถ้าถามว่าวิธีการเรียนภาษาอังกฤษแบบเดิมสามารถใช้ได้หรือไม่ ซึ่งก็สามารถใช้ได้แต่เป็นการใช้ได้ในยุคหนึ่ง ปัจจุบันการสื่อสารในโลกนี้ภาษาอังกฤษถูกใช้ทุกทักษะและยังจะเน้นหนักมากขึ้นเรื่อย ๆ ในเรื่องของการฟังและการพูด เพราะโลกเปิดกว้างขึ้นคนติดต่อสื่อสารกันได้ง่ายขึ้น สมัยก่อนอาจจะเป็นเรื่องของการเขียนจดหมาย การคุยกันแบบไม่เห็นหน้า แต่ทุกวันนี้เราเดินไปตรงไหนมักจะได้ยินภาษาอังกฤษเข้าหูมาตลอด ทำให้ต้องยอมรับว่าโลกติดต่อสื่อสารกันมากขึ้น จึงต้องเน้นในเรื่องของการพัฒนาทักษะตรงนี้ แต่การอ่านและการเขียนก็ยังคงเป็นทักษะที่จำเป็นที่เราพัฒนาเป็นกระบวนการเรียกว่ากระบวนการผสมผสาน (Blended method) ที่จะช่วยให้มีการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพ และได้ผลสูงสุดนั่นเองของการก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน คือการก้าวเข้าสู่การเคลื่อนย้ายของแรงงาน เงินทุนอย่างเสรี แรงงานจะถูกเคลื่อนย้ายอย่างเสรีไปทั่วภูมิภาค รวมทั้งการติดต่อสื่อสาร

กับโลกนอกภูมิภาค ภาษาที่จะถูกใช้เป็นภาษากลางคือภาษาอังกฤษ เป็นเหตุผลที่ทำให้วันนี้จึงต้องกลับมาให้ความสำคัญและพัฒนาตรงนี้ควบคู่ไปด้วย โดยต้องพัฒนาเป็นกระบวนการ และการที่เราให้ความสำคัญเข้าไปในส่วนขององค์กร เพราะไม่ใช่เฉพาะเจาะจงว่าอาชีพใดต้องตื่นตัวแล้ว ถ้าประตูอาเซียนเปิดแรงงานในประเทศฟิลิปปินส์ก็สามารถมาทำงานในประเทศไทยได้ หรือคนไทยก็สามารถไปทำงานได้ทุกประเทศในอาเซียน ฉะนั้นถามว่าเราจะไปอยู่ตรงนั้นได้อย่างไร คำตอบคือถ้าจะไปอยู่ตรงนั้นได้ต้องสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ดังนั้นในอีก 3 ปีข้างหน้าเมื่อถึงวันนั้นคงตัดสินใจอะไรไม่ทันแล้ว ณ วันนี้เรายังมีเวลาในการเตรียมความพร้อมให้ตัวเอง เมื่อถึงวันนั้นเราจะได้อสื่อสารภาษาอังกฤษได้ทุกทักษะ โดยเฉพาะรายบุคคลต้องรู้ตัวว่าภาษาอังกฤษเราขึ้นอยู่กับตรงไหน และระดับไหนที่เราจะต้องไปให้ถึง นั่นคือระดับที่สื่อสารกันในเชิงธุรกิจไม่ใช่แค่ติดต่อสื่อสารพูดคุยกันว่าทานข้าวหรือยัง เพราะตรงนี้เราจะสามารถต่อสู้แข่งขันกับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไปได้ คนหลากหลายอาชีพจะหลั่งไหลเข้ามาประเทศไทย ซึ่งจะไม่ใช่แค่แข่งขันกับคนไทยด้วยกันแล้ว เราจึงต้องพัฒนาตัวเองไปในวิชาชีพ รวมทั้งองค์กรด้วยว่าประสบความสำเร็จได้อย่างไรในกลุ่มของนักเรียนอาจจะมองว่าได้รับผลกระทบน้อยที่สุด สำหรับนักเรียนที่เรียนสายศิลป์จะง่ายในการปรับตัว เพราะถูกปูพื้นมาแล้ว แต่ปัจจุบันเป้าหมายไม่ว่าจะเป็นสายวิทย์หรือสายศิลป์ไม่ได้แบ่งกันเหมือนสมัยก่อนแล้วว่าคนสายวิทย์การเรียนภาษาไม่จำเป็น แต่วันนี้สิ่งที่จะเกิดขึ้นในการเปิดประตูประเทศเข้าสู่ประชาคมอาเซียน คือสิ่งที่จะบอกได้ว่าไม่ว่าวิชาชีพไหน ไม่ว่าจะเรียนสายไหน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ต้องใช้ เช่น อาชีพวิศวกร อีกหน่อยก็จะต้องมีวิศวกรจากต่างประเทศเข้ามาสมัครงานพร้อมกับเรา ซึ่งยอมรับว่าคนไทยมีความรู้ความสามารถในเชิงวิชาชีพไม่ได้ด้อย แต่สิ่งที่ทำให้เราด้อยโอกาสคือความสามารถทางภาษา เพราะทางเทคนิควิชาชีพวิชาการเรารู้หมด แต่เวลาที่ทำงานและต้องการจะไปแสวงหาโอกาสการทำงานที่มันเป็นลักษณะนานาชาติเราทำไม่ได้ เพราะทักษะการฟังที่ฟังไม่เข้าใจ และการพูดที่ต้องการจะสื่อสารไม่รู้เรื่อง ความรู้ที่เราเมื่ออธิบายออกไปไม่ได้ก็กลายเป็นว่าเราไม่รู้ นี่คือสิ่งที่ต้องพยายามช่วยกันกระตุ้นให้คนไทยหันมาพัฒนาตัวเอง ไม่ต้องบอกว่าเรียนสายไหนภาษาอังกฤษไม่สำคัญ แต่ภาษาอังกฤษจะเป็นภาษาพื้นฐานที่เราจะต้องมีประกอบไปกับวิชาชีพที่เราจะเรียนหรือที่เราจะทำ ส่วนกลุ่มคนทำงานหน่วยงานหรือองค์กรต้องดำเนินการเข้ามาดูแลในจุดนี้ให้กับพนักงานของตัวเองเพื่อสร้างโอกาสที่ดี แต่อย่างไรก็ตามการเรียนอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ เราต้องรู้จักฝึกฝนตัวเองอยู่เสมอ ไม่ว่าด้วยวิธีทางใด ระหว่างเรียนหรือเรียนจบแล้วก็ต้องฝึก เช่น ฟังเพลง ดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ และเอาซับไตเติ้ลออก พยายามอ่านหนังสือพิมพ์ที่เป็นภาษาอังกฤษ เป็นสิ่งที่เราต้องทำจะได้พัฒนาอย่างต่อเนื่อง และในอนาคตอีก 3 ปี ข้างหน้าประเทศไทยจะถูกเปิดให้มีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น ถือว่าเป็นโอกาสที่ดีมากที่เราไม่ต้องบินออกไปเรียนไกลถึงต่างประเทศเพื่อหาทางฝึกภาษาอังกฤษ แต่อยู่ในเมืองไทยก็ได้ฝึกภาษาอังกฤษทุกวันวันนี้ภาษาอังกฤษไม่ใช่เรื่องของใครคน

ใครคนหนึ่ง ไม่ใช่เรื่องเฉพาะคนที่มีโอกาส แต่ภาษาอังกฤษเป็นเรื่องของคนไทยทุกคนที่ต้องให้ความสำคัญเพื่อพัฒนาตัวเองในเรื่องทักษะให้พร้อมที่จะก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียน อันถือเป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องสามารถสื่อสารกับคนรอบข้างได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพ.

“ถ้าประตูอาเซียนเปิด แรงงานในประเทศฟิลิปปินส์ก็สามารถมาทำงานในประเทศไทยได้ หรือคนไทยก็สามารถไปทำงานได้ทุกประเทศในอาเซียน ฉะนั้นถามว่าเราจะไปอยู่ตรงนั้นได้อย่างไร คำตอบคือถ้าจะไปอยู่ตรงนั้นได้ต้องสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ”

วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

มีผู้เสนอวิธีการและเคล็ดลับ 10 ประการในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. พูด พูด พูด แล้วก็พูด จงมั่นใจในตัวเองแล้วก็หาโอกาสพูดให้บ่อยที่สุดและกับทุกคนเท่าที่คุณจะทำได้ อย่าอายที่จะพูดผิดยิ่งฝึกมากเท่าไรความมั่นใจในการพูดและความรู้ด้านศัพท์และความถูกต้องในการออกเสียงก็จะยิ่งเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน
2. ใช้เครื่องมือแปลของ Google เมื่อคุณพบคำศัพท์ที่คุณไม่แน่ใจในความหมายหรือการออกเสียง ถาม google ใช้อย่างมาก ๆ ใส่คำที่ต้องการในเครื่องมือแปลของ Google แล้วไปคลิกที่ปุ่มออกเสียงเพื่อฟังการออกเสียงที่ถูก
3. ฟัง ฟังข่าวและเพลงภาษาอังกฤษเพื่อฟังการออกเสียงคำศัพท์ แล้วคุณยังจะได้เรียนรู้ศัพท์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นด้วย ยิ่งฟังมากยิ่งได้เรียนรู้มาก
4. อ่านออกเสียง อ่านหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารให้ตัวเองฟัง การได้ฟังตัวเองอ่านออกเสียงจะช่วยให้คุณทราบข้อบกพร่องของตัวเองดีขึ้น
5. เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ทุกวัน เลือกศัพท์คำที่คุณสนใจแล้วก็ฝึกใช้ศัพท์นั้นในประโยคต่าง ๆ จนกว่าคุณจะเข้าใจอย่างถ่องแท้และพยายามใช้ต่อไปเรื่อย ๆ
6. ดูหนัง ดูหนังภาษาอังกฤษแล้วก็พยายามใส่ใจศัพท์ใหม่ ๆ และการออกเสียง พยายามเลียนแบบการพูดของดาราให้สนุกไปเลย
7. หาเพื่อน หาเพื่อนที่พูดภาษาอังกฤษหรือคนที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษเหมือนกันเพื่อจะได้คุย ภาษาอังกฤษและแลกเปลี่ยนโน้ตกัน พูดคุยกันถึงสิ่งที่คุณได้เรียนและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
8. ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษที่น่าสนใจ เข้าคอร์สทำอาหารภาษาอังกฤษหรือเข้าร่วมในชมรมคนรักหนังสือ อะไรก็ได้ที่คุณสนใจ แต่ต้องเป็นสิ่งที่你会ได้สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ
9. ใฝ่หาที่ พูดในทุกหัวข้อที่สนใจกับเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ พยายามใช้ศัพท์ที่เรียนมาให้เยอะที่สุด

10. ใช้พจนานุกรม มีศัพท์น่ารู้ด้านคำในพจนานุกรมให้คุณได้เรียนรู้ คำศัพท์ต่าง ๆ และคำพ้องของมันด้วย แล้วก็ดูว่าวิธีใช้และเมื่อไรที่ควรจะใช้คำเหล่านั้น

(<http://thailand.englishtown.com/community/Channels/article.aspx?articleName=spokenenglish>)

ทฤษฎีการเรียนรู้แบบผู้ใหญ่ (Adult Learning Theory)

Knowles (1975) ได้ตั้งทฤษฎีการเรียนรู้แบบผู้ใหญ่ เขากล่าวว่าการเรียนของผู้ใหญ่จะไม่เหมือนกับการเรียนแบบในชั้นเรียนแบบเด็กซึ่งครูจะเป็นผู้คอยบรรยายให้เด็กได้เรียนรู้ เขาได้ตั้งสมมุติฐาน 5 ข้อในการอธิบายถึงความแตกต่างระหว่างการเรียนแบบเด็กกับการเรียนแบบผู้ใหญ่ ดังนี้

1. ความคิดเกี่ยวกับตนเอง หมายถึง เมื่อบุคคลมีวุฒิภาวะบุคคลจะมีอิสระในการกำหนดทิศทางของตนเอง มากกว่าที่จะได้รับการช่วยเหลือจากบุคคลอื่น ไม่ว่าจะเป็นการวินิจฉัยด้วยตนเองว่าต้องการเรียนรู้สิ่งใด กำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนด้วยตนเอง เลือกวิธีการเรียนด้วยตนเอง
2. ประสบการณ์ หมายถึง เมื่อบุคคลมีวุฒิภาวะบุคคลนั้นจะมีการสั่งสมประสบการณ์จนตนเองกลายเป็นแหล่งเก็บข้อมูลการเรียนรู้
3. มีความพร้อมที่จะเรียนรู้ หมายถึง เมื่อบุคคลมีวุฒิภาวะบุคคลนั้นจะสามารถพัฒนาทักษะวิธีการเรียนด้วยตนเอง
4. การกำหนดเป้าหมายของการเรียนรู้ หมายถึง เมื่อบุคคลมีวุฒิภาวะบุคคลนั้นจะมีเป้าหมายการเรียนรู้ที่กว้างขึ้น ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ไม่มองเพียงสิ่งเดียว แต่จะมองเป้าหมายเป็นภาพรวมของปัญหา
5. แรงจูงใจในการเรียน หมายถึง เมื่อบุคคลมีวุฒิภาวะบุคคลนั้นจะมีแรงจูงใจจากภายในตนเอง มากกว่าแรงจูงใจจากภายนอก

การเรียนรู้ด้วยตนเอง (self-directed learning (SDL))

Candy (1991) กล่าวถึง การเรียนรู้ด้วยตนเอง มีความหมายเหมือน lifelong learning ลักษณะที่สำคัญของ SDL มี 4 ประการคือ 1. มีความอิสระส่วนบุคคล 2. มีเจตนามุ่งมั่นและสามารถที่จะจัดการการเรียนด้วยตนเองอย่างมีวินัย 3. ไม่มีรูปแบบการเรียนอย่างเป็นทางการ 4. ผู้เรียนควบคุมการสอนด้วยตนเอง

Knowles (1975) กล่าวถึง การเรียนรู้ด้วยตนเองว่าเป็นการที่บุคคลแต่ละคนริเริ่มการเรียนรู้ทั้งจากการช่วยเหลือของบุคคลอื่นหรือจากการที่ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือในการวินิจฉัยถึงความจำเป็นใน

การเรียนรู้ การกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียน การเลือกหาทรัพยากรหรือแหล่งการเรียนรู้ รวมทั้งวิธีการเรียนรู้และการประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง

รูปแบบการรับผิดชอบของบุคคล (The Personal Responsibility Orientation)

Guglielmino และคณะ (2004) ได้กำหนดรูปแบบการรับผิดชอบของบุคคลไว้ว่า

1. บุคคลแต่ละคนมีหน้าที่ในการรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง
2. ทิศทางการเรียนรู้ด้วยตนเองอาจได้จากทั้งวิธีการที่ได้รับการสอน และจาก

บุคลิกลักษณะส่วนบุคคล

3. สภาพสังคมจะมีส่วนสำคัญในการเรียนรู้

จากทฤษฎีที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการเรียนแบบผู้ใหญ่มีความแตกต่างจากการเรียนรู้แบบเด็ก ผู้ใหญ่จะมีวุฒิภาวะมากกว่าในการที่จะเริ่มเรียนรู้สิ่งที่ตนเองมีความสนใจ มีความจำเป็นต่อตนเอง โดยอาจไม่จำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลใด ดังนั้น วิธีการเรียนรู้ของบุคคลซึ่งเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยจึงน่ามีลักษณะของการเรียนรู้แบบผู้ใหญ่ หรือเป็นการเรียนรู้และรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน อาทิเช่น สมใจ กงเดิม (2555) ได้ศึกษาความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ โดยจำแนกตามความคิดเห็นของนักศึกษาตามคณะต่าง ๆ จำนวน 5 คณะจำนวน 1,540 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับเกี่ยวกับความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน จำแนกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ความพร้อมด้านความรู้ ความพร้อมทักษะกระบวนการ ความพร้อมด้านเจตคติ ผลการวิจัยพบว่าความคิดเห็นในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านความรู้และด้านทักษะกระบวนการอยู่ในระดับปานกลาง ความพร้อมด้านเจตคติ อยู่ในระดับมาก และผลการทดสอบความแตกต่างของนักศึกษาแต่ละคณะมีความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษาต่างคณะกันมีความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนด้านทักษะและกระบวนการ ด้านเจตคติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขวัญชนก วิริยกุลโอภาส (2556) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน: กรณีสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยทักษิณ มีผลสรุปว่าสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยทักษิณ ในฐานะเป็นส่วนงานสนับสนุนการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัย ได้มีการจัดกิจกรรม / โครงการ

ต่าง ๆ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนทั้งในด้านบุคลากร และการให้บริการ
สารสนเทศ ด้วยการรวบรวมและเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับอาเซียนผ่านเว็บไซต์สำนักหอสมุด /
จดหมายข่าว / e-mail จัดหาทรัพยากรสารสนเทศเกี่ยวกับประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียนมาให้บริการ
แก่ผู้ใช้ พัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากรเพิ่มเติม สนับสนุนให้บุคลากรเข้าร่วม
ประชุมสัมมนาความรู้เกี่ยวกับอาเซียน ตลอดจนจัดกิจกรรม / โครงการบริการวิชาการแก่สังคมเพื่อ
เป็นการเตรียมความพร้อมให้ทั้งผู้ให้และผู้ให้บริการมีความรู้ความเข้าใจ และตระหนักในความเป็น
ส่วนหนึ่งของประชาคมอาเซียนมากยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่าการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนเป็นสิ่งจำเป็น เราต้องมีการเตรียม
ความพร้อมในด้านภาษา ประชาชน และบุคลากรทุกสาขาอาชีพ ต้องมีทักษะในการใช้
ภาษาอังกฤษและการสื่อสาร เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญมากในเวทีอาเซียน
เพื่อการเจรจาต่อรองเป็นทุนทางสังคม และ เวทีโลก เพื่อนำไปสู่การเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่
ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษสู่ประชาคมอาเซียนของอาจารย์คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

ประชากร

ประชากร คือ อาจารย์ผู้สอนที่เป็นข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย และอาจารย์อัตราจ้างสอนรายเดือนทุกคน สังกัดคณะศิลปศาสตร์

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ อาจารย์ผู้สอน คณะศิลปศาสตร์ โดยการสุ่มแบบแบ่งเป็นชั้นภูมิ ตามสาขาต่าง ๆ จำนวน 4 สาขา ๆ ละ 10 คน รวมจำนวน 50 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วย 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนข้อคำถาม 8 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบลิเคิร์ต (Likert) จำนวน 40 ข้อ ซึ่งวัดความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ ซึ่งดัดแปลงจากแบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของ Guglielmino (2004) โดยมีคำถามเกี่ยวกับเจตคติต่อภาษาอังกฤษจำนวน 20 ข้อ ได้แก่ ข้อ 3 ข้อ 4 ข้อ 5 ข้อ 6 ข้อ 7 ข้อ 8 ข้อ 9 ข้อ 10 ข้อ 11 ข้อ 12 ข้อ 13 ข้อ 14 ข้อ 16 ข้อ 17 ข้อ 18 ข้อ 19 ข้อ 32 ข้อ 33 ข้อ 39 และข้อ 40 และมีคำถามเกี่ยวกับทักษะกระบวนการจำนวน 20 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1 ข้อ 2 ข้อ 15 ข้อ 20 ข้อ 21 ข้อ 22 ข้อ 23 ข้อ 24 ข้อ 25 ข้อ 26 ข้อ 27 ข้อ 28 ข้อ 29 ข้อ 30 ข้อ 31 ข้อ 34 ข้อ 35 ข้อ 36 ข้อ 37 และข้อ 38

การสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ และประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

2. นำความรู้ที่ได้จากศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาดำเนินการสร้างแบบสอบถาม โดยเขียนข้อคำถามต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3. ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม โดยดำเนินการดังนี้

3.1 ผู้วิจัยตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามด้วยตนเอง โดยพิจารณาว่าข้อคำถามมีความชัดเจน ครอบคลุมวัตถุประสงค์การวิจัยหรือไม่

3.2 นำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา

3.3 นำแบบสอบถามที่ผ่านการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.4 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ครั้งที่ 1 กับอาจารย์ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน เพื่อศึกษาปัญหาในการใช้แบบสอบถาม

3.5 ทำการปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามที่ไม่ชัดเจนให้ดีขึ้น

3.6 หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามตอนที่ 2 โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ครั้งที่ 2 กับอาจารย์ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง และเป็นอาจารย์คนละกลุ่มกับอาจารย์ที่ใช้ในการทดลองในครั้งแรก จำนวน 8 คน แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีอำนาจจำแนกสูงโดยใช้สถิติ t-test

3.7 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบแอลฟา โดยนำแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือกจำนวน 40 ข้อที่มีอำนาจจำแนกสูงไปทำการทดลองกับอาจารย์ไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง และเป็นอาจารย์คนละกลุ่มกับอาจารย์สองกลุ่มแรกจำนวน 10 คน ซึ่งได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.86

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยนำแบบสอบถามไปแจกให้กับอาจารย์ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง โดยได้อธิบายให้เข้าใจถึงวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ในการตอบแบบสอบถาม โดยเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่ผู้ตอบตอบคำถามอย่างครบถ้วนสมบูรณ์เท่านั้นมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป
2. กำหนดรหัสของการตอบและทำการบันทึกข้อมูลตามรหัสที่กำหนด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. เปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษสู่ประชาคมอาเซียนของ
อาจารย์คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ระหว่าง เพศ โดยใช้สถิติ t-test
แบบกลุ่มตัวอย่างมีความเป็นอิสระต่อกัน (Independent sample t-test)

3. เปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษสู่ประชาคมอาเซียนของ
อาจารย์คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ระหว่างอาจารย์สังกัดสาขา
ต่างกันโดยใช้สถิติ F-test

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 การเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ความถี่ ร้อยละ ของการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ ดังตารางที่ 3 - 11

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและหญิง

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างเพศ

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างเพศ

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างสาขา

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างสาขา
เป็นรายคู่

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างสาขา

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างสาขา
เป็นรายคู่

ตารางที่ 10 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษระหว่างสาขา
โดยภาพรวม

ตารางที่ 11 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษระหว่างสาขา
โดยภาพรวมเป็นรายคู่

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
- ชาย	14	28.0
- หญิง	36	72.0
อายุ		
- 20-29 ปี	6	12.0
- 30-39 ปี	15	30.0
- 40-49 ปี	11	22.0
- 50 ปีขึ้นไป	18	36.0
สาขาวิชาที่สังกัด		
- ศึกษาทั่วไป	10	20.0
- ภาษาอังกฤษ	11	22.0
- คหกรรมศาสตร์	16	32.0
- การโรงแรมและการท่องเที่ยว	13	26.0
ประเภทของตำแหน่งงาน		
- ข้าราชการ	27	54.0
- พนักงานมหาวิทยาลัย	22	44.0
- พนักงานข้าราชการ	1	2.0
- อาจารย์จ้างรายเดือน	-	-
รวมระยะเวลาที่ปฏิบัติหน้าที่อาจารย์ในคณะศิลปศาสตร์		
- น้อยกว่า 1 ปี	2	4.0
- 1-5 ปี	14	28.0
- 6-10 ปี	7	14.0
- 11- 20 ปี	7	14.0
- 21- 24 ปี	6	12.0
- 25 ปีขึ้นไป	14	28.0

ตารางที่ 1 (ต่อ) จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
จำนวนครั้งในการเข้ารับการอบรมภาษาอังกฤษ ในระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมา		
- ไม่เคยอบรม	20	40.0
- 1 – 2 ครั้ง	26	52.0
- 3 – 5 ครั้ง	2	4.0
- มากกว่า 5 ครั้ง	2	4.0
ท่านประเมินความสามารถในด้านภาษาอังกฤษของท่าน อยู่ในระดับใด		
- ดีมาก	2	4.0
- ดี	15	30.0
- ปานกลาง	16	32.0
- อ่อน	13	26.0
- อ่อนมาก	4	8.0
ท่านพร้อมที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน		
- พร้อม	32	64.0
- ไม่พร้อม	18	36.0

จากตารางที่ 1 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์คณะศิลปศาสตร์เพศชาย 14 คน เพศหญิง 36 คน คิดเป็นร้อยละ 28 และ 72 ตามลำดับ มีอายุ 50 ปีขึ้นไป จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 36 สังกัดสาขาเกษตรศาสตร์ สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว สาขาภาษาต่างประเทศ และสาขาศึกษาทั่วไป จำนวน 16, 13, 11 และ 10 คน ตามลำดับ ส่วนใหญ่เป็นข้าราชการ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 54 เคยเข้ารับการอบรมภาษาอังกฤษในระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมา จำนวน 1-2 ครั้ง จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 52 และไม่เคยอบรมเลย จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 40

อาจารย์ประเมินความสามารถในด้านภาษาอังกฤษของตนเองอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 32 ระดับดี จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 30 และระดับอ่อน จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 26 และพร้อมที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 64 และไม่พร้อมจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 36

ตอนที่ 2 การเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 2 ความถี่ ร้อยละ ของการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ

การเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ	ระดับความความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ความถี่ (ร้อยละ)	ความถี่ (ร้อยละ)	ความถี่ (ร้อยละ)	ความถี่ (ร้อยละ)	ความถี่ (ร้อยละ)
1. ข้าพเจ้าตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ	31 (62.0)	19 (38.0)	-	-	-
2. ข้าพเจ้าพัฒนาตนเองเป็นผู้เรียนรู้ภาษาอังกฤษไปตลอดชีวิต	18 (36.0)	16 (32.0)	13 (26.0)	3 (6.0)	-
3. ข้าพเจ้าพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นทุก ๆ วัน	8 (16.0)	11 (22.0)	19 (38.0)	11 (22.0)	1 (2.0)
4. ข้าพเจ้าศึกษาภาษาอังกฤษโดยการฟังเพลง	9 (18.0)	8 (16.0)	19 (38.0)	8 (16.0)	6 (12.0)
5. ข้าพเจ้าศึกษาภาษาอังกฤษโดยฟังข่าวภาษาอังกฤษ	5 (10.0)	8 (16.0)	17 (34.0)	16 (32.0)	4 (8.0)
6. ข้าพเจ้าศึกษาภาษาอังกฤษโดยดูภาพยนตร์ฝรั่ง	5 (10.0)	11 (22.0)	20 (40.0)	12 (24.0)	2 (4.0)
7. ข้าพเจ้าพูดคุยกับชาวต่างชาติด้วยภาษาอังกฤษ	8 (16.0)	6 (12.0)	18 (36.0)	12 (24.0)	6 (12.0)
8. ข้าพเจ้าเข้าอบรมภาษาอังกฤษเสมอ	2 (4.0)	7 (14.0)	16 (32.0)	18 (36.0)	7 (14.0)
9. ข้าพเจ้าใช้สื่อการสอนเป็นภาษาอังกฤษเป็นประจำ	8 (16.0)	9 (18.0)	14 (28.0)	14 (28.0)	5 (10.0)
10. ข้าพเจ้าอ่านตำราภาษาอังกฤษเสมอ	8 (16.0)	11 (22.0)	16 (32.0)	12 (24.0)	3 (6.0)
11. ข้าพเจ้าเคยนำเสนอผลงานวิจัยในต่างประเทศ	4 (8.0)	1 (2.0)	5 (10.0)	2 (4.0)	38 (76.0)
12. มหาวิทยาลัยควรจัดอบรมภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ	19 (38.0)	18 (36.0)	12 (24.0)	1 (2.0)	-
13. มหาวิทยาลัยควรจัดศึกษา อบรม คูงานในต่างประเทศ	15 (30.0)	16 (32.0)	16 (32.0)	3 (6.0)	-

ตารางที่ 2 (ต่อ) ความถี่ ร้อยละ ของการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ

การเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ	ระดับความความคิดเห็น
----------------------------------	----------------------

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ความถี่ (ร้อยละ)	ความถี่ (ร้อยละ)	ความถี่ (ร้อยละ)	ความถี่ (ร้อยละ)	ความถี่ (ร้อยละ)
14. มหาวิทยาลัยมีความพร้อมในการพัฒนาบุคลากรด้านภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	10 (20.0)	13 (26.0)	19 (38.0)	7 (14.0)	1 (2.0)
15. ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าต้องการอะไรจากการเรียนภาษาอังกฤษ	19 (38.0)	17 (34.0)	12 (24.0)	2 (4.0)	-
16. ข้าพเจ้าสามารถเขียนบทความภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี	3 (6.0)	8 (16.0)	14 (28.0)	15 (30.0)	10 (20.0)
17. ข้าพเจ้าอ่านบทความภาษาอังกฤษเป็นประจำ	4 (8.0)	11 (22.0)	18 (36.0)	11 (22.0)	6 (12.0)
18. ข้าพเจ้าสามารถใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง	3 (6.0)	11 (22.0)	18 (36.0)	11 (22.0)	7 (14.0)
19. ข้าพเจ้าอ่านและเข้าใจตำราภาษาอังกฤษได้อย่างคล่อง	4 (8.0)	10 (20.0)	17 (34.0)	13 (26.0)	6 (12.0)
20. ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อเรียนภาษาอังกฤษ	12 (24.0)	14 (28.0)	20 (40.0)	4 (8.0)	-
21. เมื่อข้าพเจ้าต้องการรู้บางสิ่งของภาษาอังกฤษข้าพเจ้าสามารถหาวิธีที่จะรู้มันจนได้	11 (22.0)	20 (40.0)	16 (32.0)	3 (6.0)	-
22. บทเรียนภาษาอังกฤษที่ยากไม่ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อ	6 (12.0)	19 (38.0)	14 (28.0)	8 (16.0)	3 (6.0)
23. ข้าพเจ้ามีเวลาสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษเสมอแม้จะยุ่งก็ตาม	3 (6.0)	12 (24.0)	19 (38.0)	11 (22.0)	5 (10.0)
24. ข้าพเจ้าสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง	13 (26.0)	12 (24.0)	16 (32.0)	8 (16.0)	1 (2.0)
25. ข้าพเจ้าสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดีกว่าผู้อื่น	1 (2.0)	8 (16.0)	24 (48.0)	11 (22.0)	6 (12.0)
26. ข้าพเจ้ามีความอยากรู้ภาษาอังกฤษอยู่เสมอ	14 (28.0)	22 (44.0)	14 (28.0)	-	-

ตารางที่ 2 (ต่อ) ความถี่ ร้อยละ ของการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ

การเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ	ระดับความความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

	ความถี่ (ร้อยละ)	ความถี่ (ร้อยละ)	ความถี่ (ร้อยละ)	ความถี่ (ร้อยละ)	ความถี่ (ร้อยละ)
27. ข้าพเจ้าต้องการสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ เช่น TOEIC, TOELF, IELTS หรือ อื่น ๆ	13 (26.0)	13 (26.0)	12 (24.0)	7 (14.0)	5 (10.0)
28. การเรียนภาษาอังกฤษทำให้เกิดความสนุก	14 (28.0)	16 (32.0)	15 (30.0)	3 (6.0)	2 (4.0)
29. ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะเรียนสิ่งใหม่ด้านภาษาอังกฤษเสมอ	16 (32.0)	15 (30.0)	15 (30.0)	2 (4.0)	2 (4.0)
30. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษทำให้ก้าวหน้า	25 (50)	14 (28.0)	10 (20.0)	1 (2.0)	-
31. ยิ่งรู้ภาษาอังกฤษยิ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจในตนเอง	23 (46.0)	17 (34.0)	9 (18.0)	1 (2.0)	-
32. ข้าพเจ้าสืบค้นข้อมูลจากเว็บไซต์ภาษาอังกฤษ	14 (28.0)	10 (20.0)	14 (28.0)	7 (14.0)	5 (10.0)
33. ข้าพเจ้าสามารถกรอกข้อมูลภาษาอังกฤษในเอกสารเกี่ยวกับการตรวจคนเข้าเมืองได้	17 (34.0)	17 (34.0)	9 (18.0)	3 (6.0)	4 (8.0)
34. เมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะไม่พยายามเข้าหามัน	1 (2.0)	5 (10.0)	12 (24.0)	13 (26.0)	19 (38.0)
35. ข้าพเจ้าไม่สามารถพึ่งตนเองด้านภาษาอังกฤษ	1 (2.0)	2 (4.0)	22 (44.0)	11 (22.0)	14 (28.0)
36. ข้าพเจ้ามีปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษเสมอ	-	6 (12.0)	12 (24.0)	20 (40.0)	12 (24.0)
37. ถ้าข้าพเจ้าไม่เรียนภาษาอังกฤษก็ไม่ใช่ความผิดของข้าพเจ้า	-	4 (8.0)	22 (44.0)	11 (22.0)	13 (26.0)
38. การเรียนภาษาอังกฤษไม่ทำให้ชีวิตแตกต่างไปจากเดิม	1 (2.0)	11 (22.0)	13 (26.0)	12 (24.0)	13 (26.0)
39. ข้าพเจ้าสามารถเขียนบทคัดย่อภาคภาษาอังกฤษ (Abstract) ได้ด้วยตนเอง	7 (14.0)	7 (14.0)	16 (32.0)	13 (26.0)	7 (14.0)
40. ข้าพเจ้าสามารถเขียนบทความวิชาการภาษาอังกฤษ (Proceedings) ได้ด้วยตนเอง	8 (16.0)	6 (12.0)	11 (22.0)	13 (26.0)	12 (24.0)

จากตารางที่ 2 แสดงว่า เมื่อพิจารณาด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษ พบว่า ระดับความความคิดเห็นที่มากที่สุดได้แก่ ข้าพเจ้าตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ มีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 62.0 รองลงมาคือ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษทำให้ก้าวหน้า จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 50

และ ยิ่งรู้ภาษาอังกฤษยิ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจในตนเอง จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 46 ส่วนระดับความคิดเห็นที่น้อยที่สุด ได้แก่ เมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะไม่พยายามเข้าหา มัน มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 38 รองลงมาคือ ข้าพเจ้าไม่สามารถพึ่งตนเองด้านภาษาอังกฤษ มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 28

เมื่อพิจารณาด้านทักษะกระบวนการ พบว่า ระดับความความคิดเห็นที่มากที่สุดได้แก่ มหาวิทยาลัยควรจัดอบรมภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 38 รองลงมาคือ ข้าพเจ้าสามารถกรอกข้อมูลภาษาอังกฤษในเอกสารเกี่ยวกับการตรวจคนเข้าเมืองได้ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 34 และ มหาวิทยาลัยควรจัดศึกษา อบรม ดูงานในต่างประเทศ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 30 ส่วนระดับความคิดเห็นที่น้อยที่สุด คือ ข้าพเจ้าเคยนำเสนอผลงานวิจัยในต่างประเทศ มีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 76 รองลงมาคือ ข้าพเจ้าสามารถเขียนบทความภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและหญิง

การเตรียมความพร้อมด้าน	ชาย	หญิง	$\bar{x}$	t	p
------------------------	-----	------	-----------	---	---

ภาษาอังกฤษ	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.			
1. ข้าพเจ้าตระหนักถึงความสำคัญ ของภาษาอังกฤษ	4.71	.46	4.58	.50	4.62	.84	.40
2. ข้าพเจ้าพัฒนาตนเองเป็นผู้เรียนรู้ ภาษาอังกฤษไปตลอดชีวิต	4.14	.94	3.91	.93	3.98	.76	.44
3. ข้าพเจ้าพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพิ่มขึ้นทุก ๆ วัน	3.07	.91	3.36	1.09	3.28	-.87	.38
4. ข้าพเจ้าศึกษาภาษาอังกฤษ โดยการฟังเพลง	3.00	1.03	3.16	1.32	3.12	-.42	.67
5. ข้าพเจ้าศึกษาภาษาอังกฤษโดยฟัง ข่าวภาษาอังกฤษ	2.57	.85	3.00	1.17	2.88	-1.24	.22
6. ข้าพเจ้าศึกษาภาษาอังกฤษโดยดู ภาพยนตร์ฝรั่ง	2.71	1.13	3.25	.93	3.10	-1.70	.09
7. ข้าพเจ้าพูดคุยกับชาวต่างชาติด้วย ภาษาอังกฤษ	2.85	1.23	3.00	1.24	2.96	-.36	.71
8. ข้าพเจ้าเข้าอบรมภาษาอังกฤษเสมอ	2.35	1.00	2.66	1.04	2.58	-.95	.34
9. ข้าพเจ้าใช้สื่อการสอนเป็น ภาษาอังกฤษเป็นประจำ	3.00	1.10	3.02	1.29	3.02	-.07	.94
10. ข้าพเจ้าอ่านตำราภาษาอังกฤษเสมอ	3.00	.96	3.25	1.22	3.18	-.68	.49
11. ข้าพเจ้าเคยนำเสนอผลงานวิจัย ในต่างประเทศ	1.42	.85	1.69	1.36	1.62	-.65	.53
12. มหาวิทยาลัยควรจัดอบรม ภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ	4.14	.86	4.08	.84	4.10	.22	.82
13. มหาวิทยาลัยควรจัดศึกษา อบรม ครูงานในต่างประเทศ	3.71	1.06	3.91	.87	3.86	-.69	.49
14. มหาวิทยาลัยมีความพร้อม ในการพัฒนาบุคลากรด้าน ภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ ประชาคม อาเซียน	3.28	1.20	3.55	.96	3.48	-.82	.41

ตารางที่ 3 (ต่อ) การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและหญิง

การเตรียมความพร้อมด้าน ภาษาอังกฤษ	ชาย		หญิง		$\bar{x}$	t	p
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.			
15. ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าต้องการอะไร จากการเรียนภาษาอังกฤษ	4.28	.91	3.97	.87	4.06	1.12	.26

16. ข้าพเจ้าสามารถเขียนบทความภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี	2.42	.93	2.63	1.24	2.58	-.57	.57
17. ข้าพเจ้าอ่านบทความภาษาอังกฤษเป็นประจำ	2.92	.99	2.91	1.18	2.92	.03	.97
18. ข้าพเจ้าสามารถใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง	2.71	1.13	2.88	1.11	2.84	-.49	.62
19. ข้าพเจ้าอ่านและเข้าใจตำราภาษาอังกฤษได้อย่างคล่อง	2.85	.94	2.86	1.19	2.86	-.01	.99
20. ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อเรียนภาษาอังกฤษ	3.71	.91	3.66	.95	3.86	.16	.87
21. เมื่อข้าพเจ้าต้องการรู้บางสิ่งของภาษาอังกฤษข้าพเจ้าสามารถหาวิธีที่จะรู้มันจนได้	3.64	1.00	3.83	.81	3.78	-.69	.49
22. บทเรียนภาษาอังกฤษที่ยากไม่ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อ	3.42	1.28	3.30	1.00	3.34	.35	.72
23. ข้าพเจ้ามีเวลาสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษเสมอแม้จะยุ่งก็ตาม	2.85	1.29	2.97	.97	2.94	-.34	.73
24. ข้าพเจ้าสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง	3.64	1.00	3.52	1.15	3.56	.32	.74
25. ข้าพเจ้าสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดีกว่าผู้อื่น	2.71	.99	2.75	.93	2.74	-.11	.90
26. ข้าพเจ้ามีความอยากรู้ภาษาอังกฤษอยู่เสมอ	4.14	.77	3.94	.75	4.00	.83	.41
27. ข้าพเจ้าต้องการสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ เช่น TOEIC, TOELF, IELTS หรือ อื่น ๆ	3.42	1.15	3.44	1.36	3.44	-.03	.96
28. การเรียนภาษาอังกฤษทำให้เกิดความสนุก	3.85	1.02	3.64	1.09	3.74	.48	.63
29. ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะเรียนสิ่งใหม่ด้านภาษาอังกฤษเสมอ	3.92	.91	3.77	1.12	3.82	.44	.65

ตารางที่ 3 (ต่อ) การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและหญิง

การเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ	ชาย		หญิง		$\bar{x}$	t	p
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.			
30. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษทำให้ก้าวหน้า	4.28	.99	4.25	.80	4.26	.13	.89

31. ยิ่งรู้ภาษาอังกฤษยิ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจในตนเอง	4.21	.97	4.25	.76	4.24	-.13	.89
32. ข้าพเจ้าสืบค้นข้อมูลจากเว็บไซต์ภาษาอังกฤษ	3.5	1.45	3.38	1.27	3.42	.26	.79
33. ข้าพเจ้าสามารถกรอกข้อมูลภาษาอังกฤษในเอกสารเกี่ยวกับการตรวจคนเข้าเมืองได้	4.00	1.03	3.72	1.27	3.80	.72	.47
34. เมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะไม่พยายามเข้าหามัน	3.78	1.05	3.91	1.13	3.88	-.37	.71
35. ข้าพเจ้าไม่สามารถฟังตนเองด้านภาษาอังกฤษ	3.78	.97	3.66	1.01	3.70	.37	.70
36. ข้าพเจ้ามีปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษเสมอ	3.85	.86	3.72	1.00	3.76	.44	.66
37. ถ้าข้าพเจ้าไม่เรียนภาษาอังกฤษ ก็ไม่ใช่ความผิดของข้าพเจ้า	3.57	.93	3.69	.98	3.66	-.40	.68
38. การเรียนภาษาอังกฤษไม่ทำให้ชีวิตแตกต่างไปจากเดิม	3.50	1.16	3.50	1.18	3.50	.00	1.00
39. ข้าพเจ้าสามารถเขียนบทคัดย่อภาคภาษาอังกฤษ (Abstract) ได้ด้วยตนเอง	3.14	1.09	2.77	1.28	2.88	.93	.35
40. ข้าพเจ้าสามารถเขียนบทความวิจัยภาคภาษาอังกฤษ (Proceedings) ได้ด้วยตนเอง	2.92	1.32	2.61	1.41	2.70	.72	.47

จากตารางที่ 3 แสดงว่า การเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและหญิงมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยรายข้อที่มีค่าสูงสุดคือ ข้าพเจ้าตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ การเรียนรู้อังกฤษทำให้ก้าวหน้า และ ยิ่งรู้ภาษาอังกฤษยิ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจในตนเอง โดยมีค่าเฉลี่ยรายข้อเท่ากับ 4.62, 4.26 และ 4.24 ตามลำดับ ส่วนค่าเฉลี่ยรายข้อที่มีค่าต่ำสุดคือ ข้าพเจ้าเคยนำเสนอผลงานวิจัยในต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยรายข้อเท่ากับ 1.62

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างเพศ

การเตรียมความพร้อมด้าน ภาษาอังกฤษ	ชาย		หญิง		t	p
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
ด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษ	75.50	12.86	74.38	12.99	.27	.78

จากตารางที่ 4 แสดงว่า การเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างเพศ

การเตรียมความพร้อมด้าน ภาษาอังกฤษ	ชาย		หญิง		t	p
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
ด้านทักษะกระบวนการ	59.64	13.53	61.77	17.67	-.40	.68

จากตารางที่ 5 แสดงว่า การเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างสาขา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	3972.66	3	1324.22	14.84	.00*
ภายในกลุ่ม	4103.83	46	89.21		
รวม	8076.50	49			

*p<.05

จากตารางที่ 6 แสดงว่า การเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างสาขา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างสาขา
เป็นรายคู่

สาขา	n	$\bar{x}$	ศึกษาทั่วไป	p		
				ภาษาต่างประเทศ	คหกรรม ศาสตร์	โรงแรมและ ท่องเที่ยว
ศึกษาทั่วไป	10	67.90	-	.00*	.99	.14

ภาษาต่างประเทศ	11	89.45	-	.00*	.00*
คหกรรมศาสตร์	16	66.68		-	.03*
โรงแรมและท่องเที่ยว	13	77.30			-

*p<.05

จากตารางที่ 7 แสดงว่าการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษของอาจารย์สาขาภาษาต่างประเทศมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบกับทุกสาขาในคณะศิลปศาสตร์ นอกจากนี้การเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษของสาขาคหกรรมศาสตร์และสาขาการโรงแรมและท่องเที่ยว และสาขาศึกษาทั่วไป พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างสาขา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	6264.81	3	2088.27	13.52	.00*
ภายในกลุ่ม	7102.56	46	154.40		
รวม	13367.38	49			

*p<.05

จากตารางที่ 8 แสดงว่า การเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างสาขามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างสาขาเป็นรายคู่

สาขา	n	$\bar{X}$	p			
			ศึกษาทั่วไป	ภาษาต่างประเทศ	คหกรรมศาสตร์	โรงแรมและท่องเที่ยว
ศึกษาทั่วไป	10	56.30	-	.01*	.78	.89
ภาษาต่างประเทศ	11	81.18		-	.00*	.02*
คหกรรมศาสตร์	16	51.12			-	.27

โรงแรมและท่องเที่ยว	13	60.38	-
---------------------	----	-------	---

*p<.05

จากตารางที่ 9 แสดงว่า การเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการของสาขาภาษาต่างประเทศมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบกับทุกสาขาในคณะศิลปศาสตร์

ตารางที่ 10 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษระหว่างสาขาโดยภาพรวม

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	19917.93	3	6639.30	15.25	.00*
ภายในกลุ่ม	20019.35	46	435.20		
รวม	39937.28	49			

*p<.05

จากตารางที่ 10 แสดงว่า การเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษระหว่างสาขาโดยภาพรวม มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 11 การเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษระหว่างสาขาโดยภาพรวมเป็นรายคู่

สาขา	n	$\bar{X}$	ศึกษาทั่วไป	p		
				ภาษาต่างประเทศ	คหกรรมศาสตร์	โรงแรมและท่องเที่ยว
ศึกษาทั่วไป	10	124.20	-	.00*	.90	.50
ภาษาต่างประเทศ	11	170.63		-	.00*	.00*
คหกรรมศาสตร์	16	117.81			-	.10

โรงแรมและท่องเที่ยว	13	137.69	-
---------------------	----	--------	---

*p<.05

จากตารางที่ 10 แสดงว่า สาขาวิชาภาษาต่างประเทศมีการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษโดยภาพรวม แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบกับทุกสาขาในคณะศิลปศาสตร์

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษสู่ประชาคมอาเซียนของอาจารย์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
2. เพื่อเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและเพศหญิง
3. เพื่อเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการด้านภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและเพศหญิง
4. เพื่อเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างอาจารย์ต่างสังกัดสาขา
5. เพื่อเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการด้านภาษาอังกฤษระหว่างอาจารย์ต่างสังกัดสาขา

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ อาจารย์ผู้สอนที่เป็นข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานข้าราชการ และอาจารย์อัตราจ้างสอนรายเดือนทุกคน สังกัดคณะศิลปศาสตร์

กลุ่มตัวอย่าง คือ อาจารย์ผู้สอน คณะศิลปศาสตร์ จาก 4 สาขา คือ สาขาคหกรรมศาสตร์ สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว สาขาภาษาต่างประเทศ และสาขาศึกษาทั่วไป จำนวน 50 คน สุ่มตัวอย่างแบบแบ่งเป็นชั้นภูมิ

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ คือ เพศ และ สาขาของอาจารย์คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ตัวแปรตาม คือ การเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษสู่ประชาคมอาเซียน

-ด้านภาษาอังกฤษสู่ประชาคมอาเซียน

-ด้านเจตคติและทักษะกระบวนการ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วย 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนข้อคำถาม 8 ข้อ

ตอนที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามแบบลิเคิร์ต (Likert) จำนวน 40 ข้อ ซึ่งวัดความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบแอลฟามีค่าเท่ากับ 0.86

สมมุติฐานการวิจัย

ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานไว้ดังนี้

1. การเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกัน
2. การเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการด้านภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกัน
3. การเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างอาจารย์ต่างสังกัดสาขา มีความแตกต่างกัน
4. การเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการด้านภาษาอังกฤษระหว่างอาจารย์ต่างสังกัดสาขา มีความแตกต่างกัน

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้ข้อสรุปของผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1. เกี่ยวกับแบบสอบถามตอนที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์คณะศิลปศาสตร์เพศชาย 14 คน เพศหญิง 36 คน คิดเป็นร้อยละ 28 และ 72 ตามลำดับ มีอายุ 50 ปีขึ้นไป จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 36 สังกัดสาขาเกษตรศาสตร์ การโรงแรมและการท่องเที่ยว ภาษาต่างประเทศ และศึกษาทั่วไป จำนวน 16, 13, 11 และ 10 คน ตามลำดับ ส่วนใหญ่เป็นข้าราชการ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 54 เคยเข้ารับการอบรมภาษาอังกฤษในระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมา จำนวน 1-2 ครั้ง จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 52 และไม่เคยอบรมเลย จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 40

อาจารย์ประเมินความสามารถในด้านภาษาอังกฤษของตนเองอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 32 ระดับดี จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 30 และระดับอ่อน จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 26 และพร้อมที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 64 และไม่พร้อมจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 36

2. เกี่ยวกับแบบสอบถามตอนที่ 2 การเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

3. การเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างเพศชายและเพศหญิง มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. การเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างอาจารย์ต่างสาขา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยอาจารย์สาขาภาษาต่างประเทศมีการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษแตกต่างจากอาจารย์สาขาอื่น

5. การเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างอาจารย์ต่างสาขาวิชา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยอาจารย์สาขาภาษาต่างประเทศมีการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการแตกต่างจากอาจารย์สาขาอื่น

อภิปรายผล

1. อาจารย์ประเมินความสามารถในด้านภาษาอังกฤษของตนเองอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 32 ระดับดี จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 30 และระดับอ่อน จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 26 และพร้อมที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 64 และไม่พร้อมจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 36

2. การเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและเพศหญิง มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างเพศชายและเพศหญิง มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทั้งนี้การเตรียมความพร้อมของอาจารย์ทั้งเพศหญิงและเพศชายขึ้นอยู่กับรูปแบบการรับผิดชอบของบุคคล (The Personal Responsibility Orientation) ดังที่ Guglielmino และคณะ (2004) ได้กำหนดรูปแบบการรับผิดชอบของบุคคลไว้ว่า บุคคลแต่ละคนมีหน้าที่ในการรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ทิศทางการเรียนเรียนรู้ด้วยตนเองอาจได้จากทั้งวิธีการที่ได้รับการสอน และจากบุคลิกลักษณะส่วนบุคคล และสภาพสังคมจะมีส่วนสำคัญในการเรียนรู้

4. การเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษระหว่างอาจารย์ต่างสาขา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยอาจารย์สาขาภาษาต่างประเทศมีการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษแตกต่างจากอาจารย์สาขาอื่นในการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษของอาจารย์ ส่วนใหญ่จะเกิดจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง (self-directed learning (SDL)) ซึ่ง Candy (1991) กล่าวถึง การเรียนรู้ด้วยตนเอง มีความหมายเหมือน lifelong learning ลักษณะที่สำคัญของ SDL มี 4 ประการคือ 1. มีความอิสระส่วนบุคคล 2. มีเจตนามุ่งมั่น และสามารถที่จะจัดการการเรียนด้วยตนเองอย่างมีวินัย 3. ไม่มีรูปแบบการเรียนอย่างเป็นทางการ 4. ผู้เรียนควบคุมการสอนด้วยตนเอง และ Knowles (1975) กล่าวถึง การเรียนรู้ด้วยตนเองว่าเป็นการที่บุคคลแต่ละคนริเริ่มการเรียนรู้ทั้งจากการช่วยเหลือของบุคคลอื่นหรือจากการที่ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือใน

การวินิจฉัยถึงความจำเป็นในการเรียน การกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียน การเลือกหาทรัพยากร หรือแหล่งการเรียนรู้ รวมทั้งวิธีการเรียนรู้และการประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง จากทฤษฎีที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการเรียนแบบผู้ใหญ่มีความแตกต่างจากการเรียนรู้แบบเด็ก ผู้ใหญ่จะมีวุฒิภาวะมากกว่าในการที่จะเริ่มเรียนรู้สิ่งที่ตนเองมีความสนใจ มีความจำเป็นต่อตนเอง โดยอาจไม่จำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลใด ดังนั้นวิธีการเรียนรู้ของบุคคลซึ่งเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยจึงนำมีลักษณะของการเรียนรู้แบบผู้ใหญ่ หรือเป็นการเรียนรู้และรับผิดชอบการเรียนรู้ด้วยตนเอง

5. การเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการระหว่างอาจารย์ต่างสาขาวิชา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยอาจารย์สาขาภาษาต่างประเทศมีการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการแตกต่างจากอาจารย์สาขาอื่น ทั้งนี้สัมพันธ์กับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานและอาชีพ (English for Occupational Purpose: EOP) คือ การใช้ภาษาอังกฤษในฐานะที่เน้นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ เช่น ช่างเทคนิค เลขานุการ มัคคุเทศก์ งานบริการ ครูอาจารย์ เป็นต้น ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงได้รับความสนใจและมีความสำคัญในการนำไปใช้ทั้งในชีวิตประจำวันและเพื่อความก้าวหน้าของอาชีพการงาน โดยเฉพาะการติดต่อกับชาวต่างชาติ สาขาที่อาจารย์สาขาภาษาต่างประเทศมีการเตรียมความพร้อมด้านทักษะกระบวนการแตกต่างจากอาจารย์สาขาอื่น เนื่องจากว่าอาจารย์ในสาขานี้จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในอาชีพและความก้าวหน้าในวิชาชีพของตนเองนั่นเอง

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการวิจัยเกี่ยวกับจำนวนอาจารย์ที่ไม่มีความพร้อมด้านภาษาอังกฤษก่อนเข้าสู่ประชาคมอาเซียนสามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลในการจัดกิจกรรมหรือโครงการอบรมภาษาอังกฤษซึ่งเป็นทักษะจำเป็นสำหรับครูอาจารย์และทุกคนในยุคประชาคมอาเซียน

2. ผลที่ได้สามารถนำไปพัฒนาทักษะเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่ตรงประเด็น เช่น การเขียนบทคัดย่อ และการเขียนบทความวิจัยภาคภาษาอังกฤษ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำวิจัยเกี่ยวกับระดับความพร้อมด้านภาษาอังกฤษโดยใช้ตัวแปรอายุมาศึกษาด้วย

2. ควรทำวิจัยเกี่ยวกับระดับความพร้อมด้านภาษาอังกฤษของอาจารย์ทุกคณะในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย เพื่อนำผลมาพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้มีความพร้อมในยุคประชาคมอาเซียน

บรรณานุกรม

- การเตรียมความพร้อมของพลเมืองไทยเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน. 2555. เข้าถึงเมื่อ 7 มกราคม 2557 จาก <http://www.cib.police.go.th/pdf2/asean2.pdf>
- กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ. 2554. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เข้าถึงเมื่อ 11 ตุลาคม 2556 จาก <http://www.ttc.most.go.th/online>
- กรมสามัญศึกษา. 2545. การพัฒนาทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง. เข้าถึงเมื่อ 7 มกราคม 2557 จาก http://www.bangkapi.ac.th/MediaOnLine/weerawanWMD/unit7_part17.htm
- กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ. 2555. ประชาคมอาเซียน. วารสารดำรงราชานุภาพ ปีที่ 12 ฉบับที่ 45 ประจำเดือนตุลาคม-ธันวาคม 2555 เข้าถึงเมื่อ 12 ตุลาคม 2556 จาก <http://www.mfa.go.th/asean/contents/files/asean-media-center-20130104-171510-396945.pdf>
- ขวัญชนก วิริยกุลโอภาส. 2556. การเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน: กรณีสำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยทักษิณ. วารสารสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ความพร้อม. 2550. เข้าถึงเมื่อ 7 มกราคม 2558 จาก <http://www.gallerymarche.com/index.php?lay=show&ac=article&Id=538623684>
- ความหมายของความพร้อม. 2552. เข้าถึงเมื่อ 7 มกราคม 2558 จาก <http://scdc.hu.ac.th/document/%E0%B8%9E%E0%B8%B5%E0%B9%88%E0%B8%99%E0%B8%B0%E0%B8%A7%E0%B8%B4%E0%B8%88%E0%B8%B1%E0%B8%A2%E0%B8%9A%E0%B8%97%E0%B8%97%E0%B8%B5%E0%B9%88%20%20%E0%B9%80%E0%B8%AD%E0%B8%81%E0%B8%AA%E0%B8%B2%E0%B8%A3.pdf>
- ความหมายของทักษะ. 2552 เข้าถึงเมื่อ 7 มกราคม 2557 จาก <http://th49.ilovetranslation.com/2qQAbl19vgX=d/>
- จารุวรรณ ดันจิตร. 2555. ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) เข้าถึงเมื่อ 10 สิงหาคม 2557 จาก <http://www.lib.ru.ac.th/journal2/?p=3290>
- ชาญชัย อินทรประวิติ. 2550. ความหมายของความพร้อมในการเรียน. เข้าถึงเมื่อ 7 มกราคม 2557 จาก <http://www.sut.ac.th/tedu/article/psychology.htm>

เดือนใจ ทองดี. 2549. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชา
วิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ
ออนไลน์ (e-Learning) กับการเรียนรู้แบบปกติ. ฉะเชิงเทรา : มหาวิทยาลัยราชภัฏราช
นครินทร์. เข้าถึงเมื่อ 4 กุมภาพันธ์ 2557, จาก

<http://socialscience.igetweb.com/articles/41920929>

ธิดารัตน์ โชคสุชาติ. 2553. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน : ความสำคัญและการเตรียมความพร้อม
ของไทย Asian Economic Community : Importance and Thai Preparations. วารสาร มจร.
วิชาการ. ปีที่ 14 ฉบับที่ 27 กรกฎาคม - ธันวาคม 2553. หน้า 99-112.

นพพร สโรบล. 2555. สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เข้าถึงเมื่อ 30 มกราคม 2557 จาก

<http://www.polsci.tu.ac.th/fileupload/39/56.pdf>

แนวคิดเกี่ยวกับทักษะ. 2552. เข้าถึงเมื่อ 12 มกราคม 2557 จาก

<http://www.royin.go.th/?knowledges=%E0%B8%97%E0%B8%B1%E0%B8%81%E0%B8%A9%E0%B8%B0-%E0%B9%91%E0%B9%99-%E0%B8%A1%E0%B8%B5%E0%B8%99%E0%B8%B2%E0%B8%84%E0%B8%A1-%E0%B9%92%E0%B9%95%E0%B9%95%E0%B9%97>

บุญยามาศ แสงเงิน. 2554. ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ. เข้าถึงเมื่อ 30 มิถุนายน 2558 จาก

http://www.bu.ac.th/knowledgecenter/executive_journal/jan_june_14/pdf/aw09.pdf

ประชาคมมีความสำคัญต่อพลเมืองไทยและพลเมืองอาเซียนอย่างไร. 2555. เข้าถึงเมื่อ 30 มกราคม
2557 จาก

<http://news.muslimthai.com/content.php?page=sub&category=79&id=10073>

วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ. 2556. เข้าถึงเมื่อ 30 มกราคม 2557 จาก

<http://thailand.englishtown.com/community/Channels/article.aspx?articleName>

วิภารัตน์ สุวรรณสิงห์. 2556. การเตรียมความพร้อมการศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน. เข้าถึงเมื่อ 30
มกราคม 2557 จาก [www.libarts.mju.ac.th/libDocument/KM/ เตรียมความพร้อมการศึกษา
สู่ประชาคมอาเซียน.pdf](http://www.libarts.mju.ac.th/libDocument/KM/เตรียมความพร้อมการศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน.pdf)

สุรินทร์ พิศสุวรรณ. 2556. ก้าวอย่างมั่นคงของประเทศไทยกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนใน
ทศวรรษหน้า เข้าถึงเมื่อ 10 สิงหาคม. 2556 จาก <http://www.psu.ac.th/node/5166>

สมใจ กงเดิม. 2555. การศึกษาความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย
ราชภัฏเพชรบูรณ์. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2554. การเตรียมความพร้อมเข้าสู่
ประชาคมอาเซียน ปี 2558. เข้าถึงเมื่อ 10 พฤษภาคม 2556 จาก

<http://dpc6.ddc.moph.go.th/plan/planfile/20121129114127-asian.pdf>

=spokenenglish

องค์ประกอบของความพร้อม. 2555. เข้าถึงเมื่อ 10 พฤษภาคม. 2557 จาก

<http://amonrat2535047.blogspot.com/2012/01/2-1.html>

Candy, P.C. 1991. Self-direction for lifelong learning: A comprehensive guide to theory
and practice. San Francisco, CA: Jossey-Bass.

Guglielmino, L.M., Long, H.B., & Hiemstra, R. 2004. Self-directed learning in the United
States. International Journal of Self-Directed Learning, 1 (1), 1-7.

Knowles, M.S. 1975. Self-directed learning. New York, NY: Association Press.

ภาคผนวก

แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการวิจัย เรื่อง
การเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษสู่ประชาคมอาเซียนของอาจารย์
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

คำชี้แจง โปรดตอบแบบสอบถามโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ตามความเป็นจริงของท่าน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. อายุ ☐ 20-29 ปี ☐ 30-39 ปี
☐ 40-49 ปี ☐ 50 ปีขึ้นไป
3. สาขาวิชาที่สังกัด
☐ ศึกษาทั่วไป ☐ ภาษาอังกฤษ
☐ คหกรรมศาสตร์ ☐ การโรงแรมและการท่องเที่ยว
4. ประเภทของตำแหน่งงาน
☐ ข้าราชการ ☐ พนักงานมหาวิทยาลัย
☐ พนักงานข้าราชการ ☐ อาจารย์จ้างรายเดือน
5. รวมระยะเวลาที่ปฏิบัติหน้าที่อาจารย์ในคณะศิลปศาสตร์
☐ น้อยกว่า 1 ปี ☐ 1-5 ปี
☐ 6-10 ปี ☐ 11-20 ปี
☐ 21-24 ปี ☐ 25 ปีขึ้นไป
6. จำนวนครั้งในการเข้ารับการอบรมภาษาอังกฤษในระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมา
☐ ไม่เคยอบรม ☐ 1 – 2 ครั้ง
☐ 3 – 5 ครั้ง ☐ มากกว่า 5 ครั้ง
7. ท่านประเมินความสามารถในด้านภาษาอังกฤษของท่านอยู่ในระดับใด
☐ ดีมาก ☐ ดี
☐ ปานกลาง ☐ อ่อน
☐ อ่อนมาก
8. ท่านพร้อมที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน
☐ พร้อม ☐ ไม่พร้อม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษสู่ประชาคมอาเซียน
คำชี้แจง โปรดตอบแบบสอบถามโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่กำหนด

ความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ข้าพเจ้าตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ					
2. ข้าพเจ้าพัฒนาตนเองเป็นผู้เรียนรู้ภาษาอังกฤษไปตลอด					
3. ข้าพเจ้าพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นทุก ๆ วัน					
4. ข้าพเจ้าศึกษาภาษาอังกฤษโดยการฟังเพลง					
5. ข้าพเจ้าศึกษาภาษาอังกฤษโดยฟังข่าวภาษาอังกฤษ					
6. ข้าพเจ้าศึกษาภาษาอังกฤษโดยดูภาพยนตร์ฝรั่ง					
7. ข้าพเจ้าพูดคุยกับชาวต่างชาติด้วยภาษาอังกฤษ					
8. ข้าพเจ้าชอบชมภาษาอังกฤษเสมอ					
9. ข้าพเจ้าใช้สื่อการสอนเป็นภาษาอังกฤษเป็นประจำ					
10. ข้าพเจ้าอ่านตำราภาษาอังกฤษเสมอ					
11. ข้าพเจ้าเคยนำเสนอผลงานวิจัยในต่างประเทศ					
12. มหาวิทยาลัยควรจัดอบรมภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ					
13. มหาวิทยาลัยควรจัดศึกษา อบรม ดูงานในต่างประเทศ					
14. มหาวิทยาลัยมีความพร้อมในการพัฒนาบุคลากรด้านภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ ประชาคมอาเซียน					
15. ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าต้องการอะไรจากการเรียน					
16. ข้าพเจ้าสามารถเขียนบทความภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี					
17. ข้าพเจ้าอ่านบทความภาษาอังกฤษเป็นประจำ					
18. ข้าพเจ้าสามารถใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง					
19. ข้าพเจ้าอ่านและเข้าใจตำราภาษาอังกฤษได้อย่างคล่อง					
20. ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อเรียนภาษาอังกฤษ					
21. เมื่อข้าพเจ้าต้องการรู้บางสิ่งของภาษาอังกฤษข้าพเจ้าสามารถ					
22. บทเรียนภาษาอังกฤษที่ยากไม่ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อ					
23. ข้าพเจ้ามีเวลาสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษเสมอแม้จะยุ่งก็ตาม					
24. ข้าพเจ้าสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง					
25. ข้าพเจ้าสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดีกว่าผู้อื่น					

ความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
26. ข้าพเจ้ามีความอยากรู้ภาษาอังกฤษอยู่เสมอ					
27. ข้าพเจ้าต้องการสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ เช่น					
28. การเรียนภาษาอังกฤษทำให้เกิดความสนุก					
29. ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะเรียนสิ่งใหม่ด้าน					
30. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษทำให้ก้าวหน้า					
31. ยิ่งรู้ภาษาอังกฤษยิ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจในตนเอง					
32. ข้าพเจ้าสืบค้นข้อมูลจากเว็บไซต์ภาษาอังกฤษ					
33. ข้าพเจ้าสามารถรอกข้อมูลภาษาอังกฤษในเอกสาร เกี่ยวกับ					
34. เมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะไม่พยายาม เข้าหามัน					
35. ข้าพเจ้าไม่สามารถพึ่งตนเองด้านภาษาอังกฤษ					
36. ข้าพเจ้ามีปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษเสมอ					
37. ถ้าข้าพเจ้าไม่เรียนภาษาอังกฤษก็ไม่ใช่ความผิดของ					
38. การเรียนภาษาอังกฤษไม่ทำให้ชีวิตแตกต่างไปจากเดิม					
39. ข้าพเจ้าสามารถเขียนบทคัดย่อภาคภาษาอังกฤษ (Abstract) ได้					
40. ข้าพเจ้าสามารถเขียนบทความวิจัยภาคภาษาอังกฤษ (Proceedings) ได้ด้วยตนเอง					

ขอขอบคุณสำหรับการตอบแบบสอบถาม